

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 579 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 5 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 2009

1 ΕΥΡΩ

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ
ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΣΦΑΙΡΕΣ-ΑΝΕΡΓΙΑ-ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ-ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
είναι η σκλαβιά η καπιταλιστική

ΠΟΛΕΜΟΣ στον ΠΟΛΕΜΟ
του ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

**ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

5/12: Ημέρα εθελοντών για κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη, Αϊτή: Ημέρα ανακάλυψης (1492), Βηρυτός: Ημέρα κληματαριάς 5/12/1912: Πρώτη χρήση αεροπλάνων για βομβαρδισμούς από Ελλάδα (Μπιζάν) 5/12/1977: Συλλαμβάνονται μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών στα γαλλοελβετικά σύνορα δύο μέλη της RAF (Πέτερ Στολ, Τζουλιάν Πλόμπτεκ) 5/12/1995: Διώξει Ρούσση-Διαμαντόπουλου για «εγκωμιασμό αξιότιτον πράξεων» 6/12: Εκουαδόρ: Ημέρα Κίτο (1534), Φινλανδία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1917) 6/12/1920: Επιστροφή Κωνσταντίνου Α' στην Ελλάδα (δημοψήφισμα) 6/12/1921: Η Ιρλανδία γίνεται ανεξάρτητο μέλος της βρετανικής κοινοπολιτείας 6/12/1986: Πρώτη δημόσια άρνηση στράτευσης στην Ελλάδα (Μιχάλης Μαραγκάκης) 6/12/1240: Οι Μογγόλοι υπό τον Batu Khan καταστρέφουν το Κίεβο 6/12/1877: Πρώτο φύλο της «Washington Post» 6/12/1976: Σύλληψη του εγκληματία πατέλου Πieter Menten (Ζυρίχη) 7/12: Ημέρα πολιτικής αεροπορίας, Κούβα: Ημέρα εθνικού πτένθους, Ακτή Ελεφαντοστού: Εθνική γιορτή (1960) 7/12/1905: Γενική απεργία Μόσχας – Δεκεμβριανά 7/12/1928: Γέννηση Noam Chomsky 7/12/1929: Δικαιώματα ψήφου στις γυναίκες της Τουρκίας 7/12/1941: Επίθεση Ιαπώνων στο Περλ Χάρμπορ 7/12/1949: Ο Τσανγκ Κάι Σεκ εγκαλείται στην Ταϊβάν 7/12/1981: Η Ισπανία γίνεται μέλος του NATO 8/12: Ισπανία: Φώτιση Βουδά, Ισπανία, Παναμάς: Ημέρα μπέρας, Ουρουγουάνη: Ημέρα οικογένειας – παραλιών 8/12/1974: Κατάργηση βασιλείας στην Ελλάδα (δημοψήφισμα) 8/12/1970: Εκρήξη βόμβας (ΕΜΑ) στα γραφεία του ΟΠΑΠ 9/12: Ημέρα κατά της διαφθοράς, Τανζανία: Ημέρα ανεξαρτησίας-δημοκρατίας (1961) 9/12/1963: Φυγή Κωνσταντίνου Καραμανλή στο Παρίσι 9/12/1970: Το ζεύγος Κωνσταντίνου-Αμαλίας Καραμανλή υποβάλλει αγωγή διαζυγίου σε γαλλικό δικαστήριο 9/12/1985: Ισόβια στον Χάρχε Βιντέλα για τον θάνατο 9.000 αριστερών ανταρτών (Αργεντινή) 9/12/1991: Συνθήκη Μάσαστριχτ 9/12/1842: Γέννηση Πιούτρ Κροπότκιν 9/12/1990: Ο Λεχ Βαλέσσα κερδίζει τις εκλογές στην Πολωνία 9/12/1967: Ο Νικολάς Τσαουσέσκου γίνεται πρόεδρος της Ρουμανίας 10/12: Ημέρα ανθρώπινων δικαιωμάτων, ημέρα ιδιοκτησίας, Στοκχόλμη: Ημέρα Nobel 10/12/1981: Ο Ευάγγελος Αβέρωφ εκλέγεται αρχηγός της ΝΔ 10/12/1987: Εναρξη παλαιοτινιακής Ιντιφάτα 10/12/2006: Θάνατος Αουγκούστο Πινοσέτ 10/12/1970: Εκρήξη βόμβας στη λεωφόρο Γεωργίου (Θεσσαλονίκη) 11/12: Ημέρα βουνών, ημέρα παιδιού, Ανα Βόλτα: Ημέρα δημοκρατίας (1958) 11/12/1946: Ιδρυση UNICEF 11/12/1977: Καταστροφή κινητού συνεργείου τηλεπικοινωνιών και αποθήκης που αδικούν τη χώρα. Αδικούν τον παραγωγικό τομέα, τον χρηματοπιστωτικό τομέα, άλλα και μία κυβέρνηση 50 ημερών που έχει διάθεση για μεγάλες τομές.

Γ. Παπακωνσταντίνου
Η οικονομία κινδυνεύει με χρεοκοπία. – Η οικονομία είναι στην εντατική. – Η κατάσταση είναι τραγική.
Δηλώσεις Γ. Παπανδρέου

● Τόσα χρόνια εκτός ενεργού πολιτικής και από το 2004 έως από τον ηγετικό πυρήνα της ΝΔ, ο Σαμαράς κατάφερε να πλασαριστεί σαν εκπρόσωπος του καινούργιου στη γαλάζια παράταξη ●●● Εχει και κείνο το αμήχανο χαμόγελο που λιγώνει τις γιαγιούλες («χρυσό παιδί ο Αντωνάκης») ●●● Με τι φόντα να τον ανταγωνιστεί ο δηλυκός Δρακουμέλη; ●●● Ο Πανίκας, όμως, έπεισε όρδιος στις επάλξεις ●●● Στο νοσοκομείο πήγε το πουλέν της στήλης, που έδινε τη μάχη με τον ίο να του κατατρώει τα σωδικά ●●● Πρόλαβε, όμως, να καταγγείλει εγκάθετους, τραμπούκους και μπράβους, που τον αντιμάχονταν ακόμα και όταν οι γαλάζιες κάλπες είχαν ανοίξει ●●● Συγκινημένη η στήλη, ξεκινά εκστρατεία με βασικό σλόγκαν Panicas for vice-president ●●● Πώς το είπε ο Αρούλης; «Έγι απόδεσμευσα τα στελέχη μου» ●●● Κάτι τέτοια ακούει ο Βαγγέλας και κοντέυει να κρεπάρει ●●● Και τρίτη life style φωτογράφιση από τον υπουργό Π. Γερουσιανό ●●● Εχει ξεπεράσει και τις

πιο γνωστές τηλεπερασόνες με τόση ζήτηση ●●● Με τις επιδόσεις του στο modeling, πάντως, ο υπουργός Πολ.Του μας δίνει μια καλή γεύση της άποψής του για τον Πολιτισμό ●●● «Πείτε την αλήθεια στον λαό, κι αυτός θα ανταποκριθεί στις διασιές που του ζητήσατε» ●●● Πρωτοσέλιδη «ανοιχτή επιστολή» προς Γιωργάκη της «Απογευματινής» ●●● Πρόκειται για δούλευμα ή είναι ιδέα μας; ●●● Ουδόλως μας εξέπληξε το κάλεσμα Κύρκου προς τους «ανανεωτικούς» του ΣΥΝ να την κάνουν από το κόμμα ●●● Αναλαμβάνει, όμως, το προξενίο με το ΠΑ-

ΣΟΚ, ώστε να εξασφαλίσουν κάποιες κρατικές δεσμούλες και να μη μείνουν σαν καλαμάριες στον κάμπο; ●●● Διότι για κάθε συνεπή «ανανεωτικό» αυτό είναι το κρίσιμο ζητούμενο ●●● «Στέγνωσα την ψυχή μου για την πολιτική»: Κ. Καρμαναλής ο Α' ●●● «Δε μου γα...ε και σεις και η πολιτική σας»: Κ. Καρμαναλής ο Β' (ο μικρός) ●●● Για να γίνεις πρόεδρος στις ΗΠΑ πρέπει να προσκυνήσεις το AIPAC, το πανίσχυρο λόμπι των Σιωνιστών ●●● Για να γίνεις πρόεδρος της ΝΔ πρέπει να προσκυνήσεις τον Ανδριμό ●●● Διαφορετικά τα μεγέθη, ίδιος ο πυρήνας ●●●

Εκείνος που δεν αισθάνεται καλά από την Κυριακή είναι ο πρόεδρος Χεριχέρης

●●● Οχι τόσο από τη νίκη Σαμαρά (την οποία ανέμενε) όσο από την προσέλευση των δεξιών στις κάλπες ●●● Σκέφτεται τι έχει να γίνει όταν στηδιούν βουλευτικές κάλπες με ελπίδες για νίκη της ΝΔ και τον πιάνει σύγκριο ●●● Πάτε στοίχημα ότι σύντομα δ' αρχίσει να ρίχνει γέφυρες κατά Ρηγίλλης μεριά; ●●● Σας έχει περάσει από το μυαλό ότι από την περασμένη Δευτέρα ο Μητσοτάκης είναι επίτιμος πρόεδρος με πρόσδρομο το Σαμαρά; ●●● Και όμως, αντέχει ακόμα το δημόριο ●●● Βαμπίρ κανονικό ●●● Τελικά ποιος κινδυνολογεί περισσότερο, ο Παπανδρέου ή ο Προβόπουλος; ●●● Αν αδροίσουμε τις κινδυνολογικές δηλώσεις τους, δα δούμε ότι είναι ο Παπανδρέου που πρόσφερε το υλικό στους «διεδνείς κερδοσκόπους» ●●● Ο Προβόπουλος υπήρξε απλώς το βολικό εξιλαστήριο δύμα της κυβερνητικής προπαγάνδας ●●● Μήπως κάποιος που ξέρει από οικονομικά να συμβούλευε τον Γιωργάκη να μιλάει μόνο για την «πράσινη ανάπτυξη»; ●

◆ Θαυμάστε τον! Ο Λοβέρδος εξέδωσε ολόκληρο δελτίο Τύπου για να μας πει ότι «η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφαλίστης ξεκίνησε σήμερα το Διάλογο με τους Κοινωνικούς Φορείς σχετικά με το Ασφαλιστικό Σύστημα, χωρίς την παρουσία αστυνομικών δυνάμεων αλλά με την παρουσία των διαπιστευμένων δημοσιογράφων και των πρακτικογράφων του Υπουργείου εντός της αιθουσής»!!! Αντρέα, μην ξεχνάς ότι το όριο ανάμεσα στον πολιτικό σαλταδορισμό και την πολιτική γραφικότητα είναι μια τόσο δια πεπτή γραμμούλα.

◆ Α, ρε Πεταλωτή, με την ατζαμούση σου, τους έβαλες να τρέχουν! Η δήλωση στήριξης του Προβόπουλου, που έκανε ο Παπακωνσταντίνου, δεν θεωρήθηκε αρκετή, καθώς στο μεταξύ ξέσπασε η νέα αναταραχή στα διεθνή χρηματιστήρια. Ετσι, κρίθηκε απαραίτητο να κάνουν και συνάντηση, προκειμένου να στηθούν παρέα μπροστά στις κάμερες, όπου ο μεν Παπακωνσταντίνου δή-

λωσε ότι είχαν «μια από τις τακτικές τους συνεργασίες», ο δε Προβόπουλος δήλωσε ότι ενημέρωσε τον υπουργό «για τις τρέχουσες εξελίξεις και τις προοπτικές στο τραπεζικό τομέα». Και τι του είπε; Οτι «το τραπεζικό σύστημα της χώρας μας είναι υγιές και σταθερό». (Οχι, παρόμοια εκτίμηση για τα εργάζομενα νοικοκυριά δεν έκανε. Σιγά μην ασχοληθεί ο αρχιτραπεζίτης με τα προβλήματα επιβίωσης του μαστρομήτη Μάτσου και της κυραΓεωργίας).

◆ Σύμφωνα με το (κάθε άλλο παρά αντικυβερνητικό) «Ποντίκι», υπάρχουν γενικοί γραμματείς που επελέγησαν χωρίς να έχουν κάνει αίτηση

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

«Λευκού Οίκου».

◆ Ολα τα καλόπαιδα του ελληνικού και κυπριακού ελληνισμού μαζεύτηκαν την Τρίτη σε εκδήλωση στην Παλαιά Βουλή με θέμα «Οχι στην είσοδο της Τουρκίας στην ΕΕ». Νίκος Παπαδόπουλος (ο γιος και συνεχιστής του Τάσσου), Πάνος Παναγιωτόπουλος (ο και «κόκκινος Πάνος» επιλεγόμενος),

«Είμαι βέβαιος ότι κάποια κέντρα ή ορισμένοι άνθρωποι,

που δεν έχουν καμία σχέση με τον Τύπο και τα ηλεκτρονικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, διακινούν απολύτως φευδή σενάρια για το Ασφαλιστικό πρόβλημα, με σκοπό να ακυρώσουν τον κοινωνικό διάλογο για την επίλυση του.

Ανδρέας Λοβέρδος

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Τις τελευταίες ημέρες έγιναν και κερδοσκοπικά παιχνίδια και αναλύσεις που αδικούν τη χώρα. Αδικούν τον παραγωγικό τομέα, τον χρηματοπιστωτικό τομέα, άλλα και μία κυβέρνηση 50 ημερών που έχει διάθεση για μεγάλες τομές.

Γ. Παπακωνστα

Παλιό προϊόν σε νέο αμπαλάζ

Οι εταιρίες καλλυντικών συνηθίζουν ν' αλλάζουν όχι μόνο τα αμπαλάζ, αλλά ακόμα και τα ονόματα διάφορων προϊόντων που δεν «πήγαν» στην αγορά και να τα πωλούν για νέα, μπας και αυτή τη φορά «περπατήσουν». Στους ανθρώπους, βέβαια, δε μπορείς ν' αλλάξεις ονόματα. Μπορείς, όμως, ν' αλλάξεις αμπαλάζ στο προϊόν και να το σερβίρεις για νέο. Εστι και ο Σαμαράς, στα 58 του χρόνια και με μια σχεδόν τριακονταετή θητεία στην αστική πολιτική, πλασάρεται σήμερα σαν το νέο λαμπερό πρόσωπο που θα κάνει το απαραίτητο λίφτινγκ στη σταριδιασμένη ΝΔ, για να την ξαναεμφανίσει νέα και ωραία στους πελάτες-ψηφοφόρους.

Δικαίως, βέβαια, αφού η αστική πολιτική εδώ και πολλά χρόνια κινείται στη σφαίρα των αρχηγικών κομμάτων. Ο Σαμαράς πήγε να το παίξει αρχηγός κόμματος, ρίχνοντας την κυβέρνηση Μητσοτάκη το 1993. Αντεξεις μια κοινοβουλευτική θητεία με την ΠΟΛΑ και μετά μπήκε σε αναγκαστική αγρανάπαυση. Πολιτική συμφωνία με το Μητσοτάκη αναγκάστηκε να κλείσει ο Καραμανλής για να τον επαναφέρει και μάλιστα όχι στην εγχώρια σκηνή αλλά στην ευρωβουλή. Ξεχασμένος από τους πάντες, έξω από το κάδρο των κυβερνητικών ευθυνών και όταν το ποθετήθηκε στο υπουργείο Πολιτισμού, με δηλωμένη άποψη κατά των πρόωρων εκλογών το Σεπτέμβρη, παιδί από τα σπλάχνα της γαλάζιας παράταξης και μάλιστα από το σκληρό δεξιό πυρήνα (Αθερωφικοί), προσφερόταν για υποψήφιος αρχηγός. Κανείς, όμως, δεν πί-

στευεις ότι μπορεί να εκλεγεί, αφού η κόρη του Μητσοτάκη προετοιμάζει εδώ και καιρό την αναρρίχησή της στην εξουσία και έλεγχε τα πάντα στον κομματικό μηχανισμό. Τότε ήταν που εμφανίστηκε ο «από μηχανής Θεός» και άλλαξε τα πάντα.

Λαμπτάδα ίσα με το μπόι του πρέπει ν' ανάψει ο Σαμαράς στον Αθραμόπουλο. Οχι μόνο και όχι τόσο επειδή αποσύρθηκε νωρίς από την κούρσα της αρχηγίας και έκλεισε συμμαχία μαζί του, αλλά κυρίως επειδή ήταν αυτός που είχε την ιδέα της εκλογής αρχηγού από τη βάση, με δημοψηφισματικό τρόπο. Μέχρι εκείνη τη στιγμή ο Σαμαράς έπαιζε για τη φανέλα, αφού σε επίπεδο κομματικού μηχανισμού η Μπακογιάννη είχε σίγουρη την εκλογή. Προετοιμάζόταν επί χρόνια για να διαδεχτεί τον Καραμανλή και είχε συμφωνήσει μαζί του. Όλα ήταν έτοιμα για να της παραδοθεί το κόμμα. Ο Καραμανλής, τηρώντας την πολιά συμφωνία, προκήρυξε εκλογές σύμφωνα με το καταστατικό: έκτακτο συνέδριο και εκλογή αρχηγού από τους συνέδρους, οι οποίοι είχαν εκλεγεί από την πολιά και ελεγχόταν ήδη από το μηχανισμό της Ντόρας και του Μεϊμαράκη. Ο Σαμαράς δεν είχε να χάσει τίποτα και έτσι έσπευσε να δεχτεί την πρόταση Αθραμόπουλου. Τότε έκανε το κρίσιμο λάθος η Μπακογιάννη. Θέλοντας να το παίξει δημοκρατική, δεν άκουσε ούτε τον Καραμανλή (που επέμενε στην τίրηση του καταστατικού) ούτε τον Μεϊμαράκη, που έκανε φασαρία και απειλούσε ότι δεν πρόκειται να συμμετάσχει σε αντικαταστατικές διαδικασίες. Τους υποχρέωσε όλους να

πάρουν μέρος σε μια διαδικασία προ-πο, που σύντομα αποδείχτηκε ότι λειτουργούσε σε βάρος της.

Μία μόνο ελπίδα είχε η Μπακογιάννη. Να μη προσέλθουν οι γαλάζιοι μαζικά στις κάλπες, ώστε να υπερισχύσει όποιος έχει το δυνατότερο μηχανισμό. Αβυσσος η ψυχή του νεοδημοκράτη, γράφαμε εμείς. Την απάντηση την πήραμε όλοι την Κυριακή. Η συμμετοχή ήταν η μεγάλη έκπληξη. Δεν έφερουμε αν οι σχεδόν 800.000 περιέχουν και «μαϊμουδιά» (που είναι σφόδρα πιθανό), σίγουρα όμως οι ψηφίσαντες ήταν πολύ περισσότεροι από τους 300-350.000 μάξιμουμ που περιμέναν όλοι τους (για τόσους είχε στηθεί ο εκλογικός μηχανισμός). Οι νεοδημοκράτες έτρεξαν στις κάλπες για να βγάλουν όλα τα απωθημένα τους. Το απωθημένο ποτέ δεν τους ρώτησε κανείς ποιον θέλουν για αρχηγό. Το απωθημένο για εκείνους που τους γκρέμισαν από την εξουσία πριν την ώρα τους. Το απωθημένο τους ενάντια στο Μητσοτακιάκιο. Ακόμα και το σεξιστικό απωθημένο τους για μια γυναίκα αρχηγό του κόμματος. Η Μπακογιάννη ήταν για πολλούς απωθητική, ενώ ο Σαμαράς ήταν το καλό παιδί, ο χαμογελαστός και συνεσταλμένος Αντωνάκης (συγχαρητήρια στον ίματζ μείκερ του σαμαρικού στρατόπεδου). Τα υπόλοιπα, αυτά που εμφανίστηκαν σαν τάχα ιδεολογικές διαφορές, ή δεν έπαιξαν κανένα ρόλο ή έπαιξαν πολύ λίγο. Σιγά μη διακρίνει ο νεοδημοκράτης τη διαφορά ανάμεσα στην κεντροδεξιά και το μεσαίο χώρο. Αυτός ένα μόνο θέλει: να ξαναγυρίσει το κόμμα του μια ώρα γρηγορότερα στην εξου-

σία, μπας και καταφέρει κάνα να ρουσφέτι, μικρό ή μεγάλο.

Από την άλλη, βλέπουμε τη συγχροδία των αστικών ΜΜΕ και τους αναλυτές της δεκάρας να προσπαθούν να μας πείσουν ότι έχουμε μια ακόμη νίκη της δημοκρατίας, μετά απ' αυτή του ΠΑΣΟΚ. Λες και υπάρχει περίπτωση να ασκήσει πολιτική ο νεοδημοκράτης ψηφοφόρος. Ο ψηφοφόρος χρησιμοποιήθηκε για να λύσουν τις διαφορές τους οι κεφαλές του κόμματος. Και μάλιστα χρησιμοποιήθηκε με γηπεδικούς όρους. Ομως, σε μια δημοκρατία που δείχνει όλο και πιο ανοιχτά το χαρακτήρα της ως δικτατορία του κεφαλαιου, τέτοια γεγονότα είναι χρήσιμα για προπαγανδιστικούς λόγους. Για να καλλιεργούν φευδαρισθήσεις συμμετοχικότητας και λαϊκής αντιπροσώπευσης.

Ούτε άσους στο μανίκι του κρύβει ο Σαμαράς ούτε τίποτα καινουργίο πρόκειται να κάνει. Θα περιμένει να φθάρει το ΠΑΣΟΚ, χωρίς να βάλει τις όποιες συνδικαλιστικές δυνάμεις της ΝΔ σε διαδικασίες απεργιών και άλλων τέτοιων απαράδεκτων ενεργειών, ενώ ταυτόχρονα θα προσπαθεί να συσπειρώσει τη ΝΔ και να «ξεψειρίσει» το ΛΑΟΣ. Τώρα ξέρει ότι η σειρά του θα έρθει, όπως ήρθε και των προηγούμενων. Αχρηστό τον έλεγχον τον Καραμανλή και αυτός κέρδισε δυο εκλογές. «Δεν κάνει για πρωθυπουργός το παιδί», έλεγαν αντιγράφοντας τη φράση του Μητσοτάκη για τον Παπανδρέου κι αυτός είναι ήδη πρωθυπουργός. Αν μη τι άλλο, ο ίδιος ξεκινά την αρχηγική του θητεία με καλύτερες μιντιακές προϋποθέσεις.

■ Αυτό θα πει οικονομία

Λεπτομέρειες, θα πείτε, αλλά... εξ όνυχος των λέοντα. Γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο για τον ηλεκτρονικό εξοπλισμό που με απόφοιτη τη προέδρου της Βουλής θα διατεθεί δωρεάν σε νέους και παλιούς βουλευτές. Εκδόθηκε, λοιπόν, και η εφαρμοστική απόφοιτη του Φ. Πετσάλνικου που προβλέπει ότι κάθε νεοεκλεγείς βουλευτής θα πάρει 5.500 ευρώ, κάθε βουλευτής που ήταν στις δύο προηγούμενες βουλευτικές περιόδους 3.500 ευρώ και κάθε βουλευτής που είχε θητεύσει στις τρεις προηγούμενες βουλευτικές περιόδους 2.500 ευρώ! Για να εμπεδοθεί, προφανώς, στον ελληνικό λαό το αίσθημα ότι οι... οικονομίες ξεκινούν από ψηλά.

ΥΓ1: Οποιος ξέρει πόσο κοστίζουν ένα λάπποπ, ένα ντέσκοπο, ένας εκτυπωτής, ένα φακό, ένα τηλεφωνικό κέντρο κι ένα δορυφορικό, μπορεί να καταλάβει πόσο... λαρτζί είναι η Βουλή προς τα μέλη της.

ΥΓ2: Αναμένεται η εφαρμοστική απόφοιτη του Πετσάλνικου για τη συντεχνία των «στενών» διαπιστευμένων δημοσιογράφων, που επίσης θα πάρουν το δωράκι τους, για να... κάνουν τη δουλειά τους.

■ Τα ορφανά

Ακόμα και για μια κόρη Μητσοτάκη παραήταν χοντρό το σοκ της ήττας με 11 μονάδες διαφορά από τον «προδότη» Σαμαρά. Γ' αυτό και η Ντόρα δε μπόρεσε ν' αρθρώσει λέξη πολιτική, πέρα από τα αυτονότα συγχαρητήρια στο Σαμαρά. Ενώ οι μεγαλόσχημοι υποστηρικτές της άρχισαν ήδη να ρίχνουν γέφυρες προς τη νέα γηεσία, βλέποντας ότι τη φοράδα στην οποία ποντάρισαν αποδείχτηκε μουλάρι, ο στενός πυρήνας, άνθρωποι που ακολουθούν το μητσοτακιάκιο εδώ και χρόνια είχαν πέσει σε βαθιά κατάθλιψη. «Σκεφτόμουν να παραπηθώ, αλλά με απέτρεψε η Ντόρα, που μου είπε να πάω στο εξωτερικό να ηρεμήσω», μας εξομολογήθηκε βουλευτής της ΝΔ. Ο μόνος που πρέπει να διατήρησε την παροιμιώδη ψυχαριμία του είναι ο Μητσοτάκης. Γ' αυτό και έβαλε τον Κυριακό (αποκλείεται ο Κυριακός να το σκεφτόταν μόνος του) να μιλήσει για ανάγκη «αρμονικής συνεργασίας των δύο τάσεων, για να μπορέσουμε να κάνουμε τη ΝΔ μεγάλη και ισχυρή! Μη φας, θα σφάξουμε γλάρο είναι η απάντηση που (πρέπει να) πήρε από τους σαμαρόπουλους. Σιγά μη μετατρέψουν τη ΝΔ σε... Συνασπισμό. Στα αισικά κόμματα εξουσίας ο νικητής τα παίρνει όλα. Ο χαμένος μπορεί να ελπίζει μόνο στην επιείκεια (και τους πολιτικούς υπολογισμούς) του νικητή.

■ Τι κομπρεμί έχει γίνει;

Δισελίδη συνέντευξη-οπιγοραφία της Μπιρμπίλη στην «Αυγή της Κυριακής», με πρωτοσέλιδο αναγγελτικό υπό τον ευγλωττότατο τίτλο «Τ. Μπιρμπίλη-Συνέντευξη: «Θα υπερασπιστώ τα δάση!». Ερωτήσεις διατυπωμένες με τρόπο που να δίνουν άνεση στην υπουργό να δημιαρωγεί και να υπόσχεται και απουσία κάθε αμφισβήτησης στις απαντήσεις, χαρακτηρίζουν τη συγκεκριμένη συνέντευξη, που έρχεται σαν κερασάκι στην τούρτα μιας προκλητικής υποστήριξης της κυβερνητικής πολιτικής στο συγκεκριμένο υπουργείο. Θυμίζουμε ότι

■ Ιταλία Συγκρούσεις εργατών με την αστυνομία

Εκτεταμένες κινητοποιήσεις πραγματοποιούνται στην Ιταλία τους τελευταίους δύο μήνες από εργάτες της εταιρίας Alká, αμερικανικών συμφερόντων, που απειλεί με κλειστόμενο των εργοστασίων της. Πρόκειται για εταιρία παραγωγής αλουμινίου σε πρωτογενή μορφή και είναι η τελευταία που έχει απομείνει στη χώρα. Τα εργοστάσια της βρίσκονται στο Πορτοβέζιμε, στο Σούλτσι Ιγγλεσίεντε της Σαρδηνίας (περιοχή με τον μεγαλύτερο δείκτη ανεργίας στην Ιταλία) και στη Φουζίνα της Βενετίας, ενώ απασχολεί συνολικά 2.000 εργαζόμενους.

Ολα ξεκίνησαν όταν η εταιρία πήρε από την Κομισιόν την απόφαση για πρόστιμο 470 εκατ. ευρώ, λόγω «αθέμιτων κρατικών ενισχύσεων» που παίρνει, με τη μορφή ευνοϊκών όρων τιμολόγησης της ηλεκτρικής ενέργειας. Η απάντηση απειλή της Alcoa ήταν «ευχαριστούμε και αντί». Αρχικά διεμήνυσε διακοπή των εργασιών για ένα χρόνο, που θα είχε ως συνέπεια το φράξιμο των αγωγών από εναποθέσεις, με σοβαρό κίνδυνο το οριστικό κλειστόμενο του εργοστασίου. Μ' αυτό το δεδομένο, το ιταλικό κράτος μαζί με τους επιχειρηματίες ξεκίνησαν το παζάρι με τις Βρυξέλλες. Ωστόσο, οι εργαζόμενοι και οι κάτοικοι κυρίως της Σαρδηνίας, που βλέπουν τις εταιρίες μία-μία να κλείνουν, δεν πείθονται με ευχολόγια ή με υποσχέσεις που κατά καιρούς δίνουν οι διάφοροι «υπεύθυνοι». Ο ίδιος ο Μπερλουσκόνι στην προεκλογική του εκστρατεία είχε μηχανεύετεί τηλεφώνημα με τον Πούτιν ως εγγυητή της ρωσικών συμφερόντων Eurallumina, που τελικά έκλεισε αφήνοντας χιλιάδες εργαζόμενους στο δρόμο.

Οι κινητοποιήσεις των εργατών είναι αυτές που έκαναν γνωστό το πρόβλημα και έχουν καταφέρει την προσωρινή αναστολή της απόφασης κλειστήματος των εργοστασίων. Απεργία πεντάς, κατάληψη σε αγωγό ύψους 60 μέτρων του εργοστασίου, απαγόρευση σε πλοία να αγκυροβολήσουν στο Κάλιαρι, παρεμπόδιση στο αεροδρόμιο, ενώ ταυτόχρονα δημοσιοποιώνται με βίντεο μέσω του διαδικτύου τα δίκαια αιτήματά τους.

Στη Ρώμη πραγματοποιήθηκαν δύο πτορείες, στις 20 και 27 Νοεμβρίου. Στην τελευταία υπήρξαν συγκρούσεις με την αστυνομία, όταν η πτορεία των εργατών θέλησε να κατευθυνθεί στην αμερικανική πρεσβεία, δεδομένου ότι πρόκειται για εταιρία αμερικανικών συμφερόντων. Η αστυνομία τους απέθησε βίᾳ και τους εγκλώβισε σε κοντινή πλατεία. Οι εργάτες καταγγέλλουν ότι έγινε εκτεταμένη χρήση γκλομπ, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί ένας συνδικαλιστής στο κεφάλι και να μεταφερθεί στο νοσοκομείο. Στις 12 Δεκέμβρη είναι το νέο ραντεβού, ημέρα που θα εκδοθεί η απόφαση των διαπραγματεύσεων με την Κομισιόν.

Όλ' αυτά συμβαίνουν τη στιγμή που το Εθνικό Ινστιτούτο Στατιστικής και Ερευνών της Ιταλίας δημοσιοποιεί τα αποτελέσματά του, με την ανεργία να αυξάνεται 8%, αύξηση 2% σε σχέση με τον προηγούμενο μήνα και 4,5% σε σχέση με τον προηγούμενο χρόνο.

Aνη κατάρρευση της Lehman Brothers το Σεπτέμβρη του 2008 ή η πτώχευση της General Motors εννιά μήνες μετά μπορούν να παραμοιαστούν με καρδιακά εμφράγματα του αρρωστημένου παγκόσμιου καπιταλιστικού οργανισμού, η εξάμηνη αναστολή πληρωμών από την κρατική εταιρία Dubai World δεν θυμίζει ούτε γρίπη των χοίρων στην πιο ασθενή της εκδοχή. Παρολαυτά, όμως, προκάλεσε τέτοιο θόρυβο που ταρακούνησε συθέμελα όλο το οικοδόμημα της «αισιοδοξίας» που τους τελευταίους μήνες χτιζόταν στα διεθνή χρηματιστήρια.

Η απόφαση των ηγετών ενός από τα επτά κρατίδια των Ενωμένων Αραβικών Εμιράτων, του πλέον πολυδιαφραγμένου παγκόσμια για τα εντυπωσιακά κατασκευαστικά του έργα (μέχρι και χιονοδρομικό κέντρο έχουν φτιάξει), του Ντουμπάι, να σταματήσουν να καλύπτουν τα χρέη της Dubai World, θύμισε σε όλους τις «μισέρες μέρες», όταν η αμερικανική κυβέρνηση έπαψε να καλύπτει τα χρέη μεγάλων κρατικών εταιριών εγκαταλείποντας το δόγμα «too big to fall» (πολύ μεγάλη για να καταρεύσει). Ποια είναι όμως η Dubai World;

Οι οικονομικοί αναλυτές αλλά και η ίδια περιγράφει τον εαυτό της σαν μια «holding company». Μια εταιρία, δηλαδή, που κατέχει μετοχές σε όλες εταιρίες και μάλιστα τέτοιο αριθμό μετοχών ώστε να μπορεί να τις ελέγχει. Η Dubai

World (DW) κατέχει μετοχές διαφόρων θυγατρικών εταιριών στους τομείς των κατασκευών, της ενέργειας, των μεταφορών και της ναυτιλίας. Δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι δουλεύουν σε όλες αυτές τις εταιρίες (γύρω στις 70.000 μετά τις απολύσεις του 15% του προσωπικού τους παγκόσμια, τον περασμένο Οκτώβρη). Εντυπωσιακά έργα, όπως το σύμπλεγμα 300 νησιών με το σχήμα των πέντε ηπείρων ή τα νησιά φοίνικας (σύμπλεγμα νησιών σε μορφή φοίνικα), που κατασκευάστηκαν στο Ντουμπάι από τις θυγατρικές της DW, δεν αποτελούν μόνο μηνημεία επίδειξης ακατάσχετου πλουτισμού, αλλά και χαρακτηριστικά παραδείγματα κατασκευών με τα λεφτά των άλλων. Γιατί – όπως αναφέρει πρόσφατη έκθεση του

θυείς κεφαλαιουχικές αγορές».

Δηλαδή, ο δανεισμός από το εξωτερικό ισοδυναμούσε με τα τρία τέταρτα του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (χοντρικά του παραγόμενου πλούτου μέσα σε ένα χρόνο) των Ενωμένων Αραβικών Εμιράτων! Τα χρέη της Dubai World ανέρχονται σε 59 δισ. δολάρια, ένα μεγάλο μέρος των οποίων προέρχεται από τα χρήματα που δανειστήκε η θυγατρική της κατασκευαστική εταιρία Nakheel, προκειμένου να κατασκευάσει όλα αυτά τα έργα. Αυτά τα ποσά μπορεί να είναι μικρά σε σχέση με τα ποσά των χρεών που μαστίζουν τις διεθνείς αγορές, μπορεί να ισοδυναμούν με το 5% των χρεών στην αγορά κατοικίας των ΗΠΑ ή το 10% των χρημάτων του κρατικού επενδυτικού ιδρύματος του γειτονικού εμιράτου Αμπού Ντάμπι (του μόνου εμιράτου που διαθέτει κάποια κοιτάσματα πετρελαίου) ή το 3% των συναλλαγματικών αποθεμάτων της Κίνας και ίσως να καλυφθούν από τις τραπεζές των εμιράτων, προκειμένου να διατηρηθεί η πιστωτική φεργυρότητα των εμιράτων και να συνεχίσουν το «θεάρεστο» έργο τους (από λαθρέμποροι βρετανικού χρυσού και ελβετικών ρολογιών, τη δεκαετία του '70, σε κέντρα του παρασιτικού κεφαλαίου σήμερα), όμως όλα αυτά τα γεγονότα, που αποτελούν απλά επεισόδια του μεγάλου έργου με τίτλο «παγκόσμια καπιταλιστική κρίση», μας θυμίζουν ότι το «έργο» έχει ακόμη πολύ δρόμο μέχρι το τέλος του.

Ξεφτισμένη «αριστερά»

Οχι, ο νέος πρόεδρος της Ουρουγουάης, Χοσέ Μουχίκα, δεν είναι πλέον ένας «συμμορίτης κατσαπλάια!» Είναι ένας σεβάσμιος γέροντας (74 χρόνων) που καμία σχέση δεν έχει με το «αμφατώλο» παρελθόν του ως συνιδρυτή του αντάρτικου των Τουπαμάρος τη δεκαετία του '60.

Αμφατώλο φυσικά ήταν το παρελθόν του για όλους αυτούς που πίνουν νερό στο όνομα του υπάρχοντος κοινωνικού συστήματος της χώρας, με το οποίο το 28% των νοικοκυριών ζει κάτω από τα επίσημα επίπεδα φτώχειας. Πριν ακόμα καλά καλά εκλεγεί ο Μουχίκα το ξεκαθάρισε. Οι κοινωνικές αλλαγές δεν έρχονται με την ένοπλη εξέγερση, αλλά με τον διάλογο, τις εκλογές και το σεβασμό της καπιταλιστικής πραγματικότητας. Γ' αυτό και δήλωσε ότι θα διατηρήσει τις οικονομικές πολιτικές της προηγούμενης κυβέρνησης. Πρότυπό του δεν είναι ο Τσάβες, αλλά ο πρόεδρος της Βραζιλίας Λούλα Ντα Σιλβα (θυμάστε, αυτός που αγκάλιαζε τον Μπους στο τελευταίο του ταξίδι στη Νότια Αμερική).

Σε μια περίοδο που η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση θερίζει εργατικά δικαιώματα και κατακτήσεις στην πρώτη γραμμή, οι Αμερικανικές εργαζόμενες, η ξεφτισμένη «αριστερά» φαντάζει όλο και πιο γελοία υποσχόμενη έναν καπιταλισμό με «ανθρώπινο πρόσωπο».

■ Σύνοδος ΟΑΣΕ

Στο επίκεντρο ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός

Hαπουσία των υπουργών Διεθνούς Οργανισμού της Ευρώπης, Γερμανίας και Βρετανίας από τη σύνοδο του ΟΑΣΕ στην Αθήνα αφαίρεσε μεγάλο μέρος από την πολιτική γκλαμουριά, στην οποία ποντάριζε παλιότερα η Μπακογιάννη και τώρα ο Παπαδρέου, όμως οι ανάγκες της ελληνικής πολιτικής πασαρέλας ουδόλως ενδιαφέρουν τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Εχουν τα δικά τους προβλήματα ν' ασχοληθούν.

Η απουσία τριών «πρωτογένεων» επιπλοκών της Ευρώπης στην παρατητική στρατηγική της Ευρώπης, είναι πολύ φρέσκια στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ για να μπορεί να πάει αποφασιστικό ρόλο ερήμην των «πολιιών». Βλέποντας την αδυναμία των Αμερικανών στην παρατητική στρατηγική της, οι πολιτικοί της Ευρώπης, είναι πολύ φρέσκια στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ. Ο Λαβρόφ ανακοίνωσε ότι θα συνεχίσει τη διαβούλευση πάνω στη ρωσική πρόταση στις Βρυξέλλες, όπου θα συνεδριάσει η θεμομοθετημένη επιτροπή ΝΑΤΟ-Ρωσίας.

Καθώς οι Αμερικανοί προσπαθούν να πείσουν τους νατοϊκούς εταίρους τους ν

«Στρατηγική εξόδου» χωρίς καμιά εγγύηση επιτυχίας

Υστερα από 92 μέρες διαβουλεύσεων και συσκέψεων με στενούς στρατιωτικούς και πολιτικούς συμβούλους και ανώτατους κυβερνητικούς οξιωματούχους, ο Μπαράκ Ομπάμα ανακοίνωσε σε ομιλία του στη Στρατιωτική Ακαδημία του Γουέστ την απόφασή του να στείλει 30.000 αικόμη πεζοναύτες στο Αφγανιστάν, πέραν των 22.000 που έχουν αναπτυχθεί στη χώρα από τις αρχές του 2009, ανεβάζοντας το συνολικό αριθμό των αμερικανικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν στις 100.000 περίπου. Ο αμερικανός πρόεδρος δεν έθεσε κάποιο συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα αποχώρησης, αλλά περιορίστηκε να διαβεβαιώσει ότι η σταδιακή αποχώρηση των αμερικανικών δυνάμεων θα αρχίσει τον Ιούλιο του 2011, με την προϋπόθεση, εννοείται, ότι θα έχουν δημιουργηθεί οι αναγκαίες προϋποθέσεις.

Ως στρατιωτικό σύνολο της «νέας» πολυαναμένης στρατηγικής δρίσεις την κλιμάκωση του πολέμου εναντίον των Ταλιμπάν, την ενίσχυση της ασφάλειας στα μεγάλα αστικά κέντρα και την επιτάχυνση της εκπαίδευσης του αφγανικού στρατού

και της αστυνομίας, ώστε να αναλάβουν την ευθύνη ασφάλειας της χώρας και να ανοίξει ο δρόμος για την σταδιακή αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων από το Αφγανιστάν.

Σε επικοινωνιακό επίπεδο, η ομιλία του Ομπάμα επικεντρώθηκε στην προσπάθεια να πειστεί η αμερικανική κοινή γνώμη, η οποία στην πλειοψηφία της σήμερα θεωρεί χαμένη υπόθεση τον πόλεμο αυτό και τάσσεται υπέρ της αποχώρησης των αμερικανικών στρατευμάτων, για την «αναγκαιότητα του πολέμου», επισείδοντας τον μπαμπούλα της «τρομοκρατίας». Είναι χαρακτηριστικό ότι η ομιλία του άρχισε και τελείωσε με αναφορά στην 11η Σεπτεμβρίου και με πολλές ενδιάμεσα αναφορές στην Αλ - Κάιντα, ενώ στους Ταλιμπάν αναφέρθηκε μόνο δύο φορές.

Στην ουσία, στη «νέα» στρατηγική Ομπάμα δεν υπάρχει τίποτα το καινούργιο. Η ενίσχυση της ασφάλειας των αστικών κέντρων ήταν πρόταση του στρατηγού Στάνλεϊ ΜακΚρίσταλ, διοικητή των αμερικανικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν, ο οποίος, μετά από δύο πολύνεκρες

επιθέσεις το Φθινόπωρο σε απομονωμένα αμερικανικά φυλάκια, είχε προτείνει να αποσύρθουν οι αμερικανικές δυνάμεις από τα απομονωμένα ορεινά φυλάκια, που είναι εύκολος στόχος για τους Ταλιμπάν και είναι δύσκολος ο ανεφοδιασμός τους, και να συγκεντρωθούν στα μεγάλα αστικά κέντρα για να ενισχύσουν την ασφάλειά τους. Η πρόταση αυτή έχει ήδη τεθεί σε εφαρμογή και όπου εφαρμόστηκε, η περιοχή πέρασε στον έλεγχο των Ταλιμπάν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η επαρχία Νουριστάν στα σύνορα με το Πακιστάν, όπου έγιναν οι δύο πολύνεκρες επιθέσεις, η οποία έχει περάσει υπό τον πλήρη έλεγχο των Ταλιμπάν.

Κρίσιμος παράγοντας στη «νέα» στρατηγική του Λευκού Οίκου είναι η αύξηση και η εκπαίδευση του αφγανικού στρατού και της αστυνομίας για να συμμετέχουν με αξιώσεις στον πόλεμο κατά των Ταλιμπάν και να αντικαταστήσουν σταδιακά τις δυνάμεις κατοχής. Ο στρατηγός ΜακΚρίσταλ έχει ζητήσει να αυξηθεί ο αφγανικός στρατός από 90.000 περίπου που είναι σήμερα στις 134.000 μέχρι τον Οκτώβριο

του 2010 και τελικά σε 240.000, ώστε να φτάσει με τις 140.000 της αστυνομίας στους 400.000 άντρες συνολικά. Αν και κατά πόσο είναι εφικτός ένας τέτοιος στόχος στα αμέσως επόμενα χρόνια, διαφαίνεται από τα μέχρι στηγμής δεδομένα. Από τους 90.000 περίπου αφγανούς στρατιώτες, γύρω στους 39.000 θεωρούνται ετοιμοπόλεμοι. Άλλα κι αυτών ακόμη η μοχχητική ικανότητα αμφισβητείται, γιατί συμμετέχουν σε στρατιωτικές επιχειρήσεις μόνο από κοινού με αμερικανονατούκα στρατεύματα, ενώ όταν τους ανατίθεται η ασφάλεια περιοχών που υποτίθεται ότι έχουν εκκαθαριστεί από τους Ταλιμπάν, συνήθως εγκαταλείπουν τις θέσεις τους όταν οι Ταλιμπάν επιστρέφουν. Σοβαρό πρόβλημα αποτελούν επίσης οι λιποταξίδες, καθώς σύμφωνα με τα στοιχεία του αμερικανικού Πενταγώνου, τον τελευταίο χρόνο, που έκλεισε τέλος Σεπτεμβρίου, ένας στους τέσσερις εγκατέλειψε τον αφγανικό στρατό, ενώ θεωρείται βέβαιο ότι υπάρχει σημαντική διεύδυση των Ταλιμπάν στις γραμμές του στρατού και της αστυνομίας.

Οσο για την αποστολή 30.000

επιπλέον πεζοναύτων στο Αφγανιστάν, μπορεί να φέρει την ποιοτική διαφορά, να αλλάξει τη ροή των πραγμάτων σε στρατιωτικό επίπεδο; Να πετύχει αυτό που δεν κατάφεραν μέχρι σήμερα τα 110.000 αμερικανονατούκα στρατεύματα;

Κατά τη γνώμη μας, ο Ομπάμα δεν είχε άλλη επιλογή. Ο στρατηγός ΜακΚρίσταλ είχε προειδοποιήσει ότι αν δεν ανακοπεί η ορμή των Ταλιμπάν μέσα στο 2010, δεν θα μπορέσει να τους σταματήσει κανείς. Μ' αυτή τη λογική, η ενίσχυση των αμερικανικών στρατευμάτων και η κλιμάκωση του πολέμου εναντίον των Ταλιμπάν κρίθηκε ανογκαία, όχι για να κερδίσουν τον πόλεμο, αλλά για να ανοχαιτήσουν την προέλασή τους και να τους επιβάλλουν να καθήσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Αυτή τη στιγμή οι ιολαιμιστές μοχχητές δεν έχουν κανένα λόγο να διαπραγματευτούν κάποια συμβιβαστική λύση και απαιτούν πριν από οποιαδήποτε συζήτηση την αποχώρηση των δυνάμεων κατοχής από τη χώρα. Γιατί αισθάνονται ότι έχουν τον αέρα στα πανιά τους και το χρόνο με το μέρος τους και δηλώνουν αποφασισμένοι να πολεμήσουν για όσο χρειαστεί.

Ανακοίνωση του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν* σχετικά με τη Νέα Στρατηγική του Ομπάμα

Οαμερικανός πρόεδρος Ομπάμα ανακοίνωσε τη στρατηγική του ύστερα από μήνες αμφιταλαντεύσεων. Η ουσία της στρατηγικής δείχνει ότι οι ανάγκες και η θέληση του αμερικανικού λαού αγνούθηκαν κατά τη διαμόρφωση αυτής της στρατηγικής και ότι αυτή διατυπώθηκε κάτω από την πίεση των στρατηγών του Πενταγώνου, των αμερικανών νεο-συντηρητικών και των λίγων πολύ πλούσιων για την προστασία των συμφερόντων τους. Συνεπώς, είναι μια στρατηγική αποκοινοτάσσει με στόχο την εξασφάλιση των συμφερόντων των αμερικανών καπιταλιστών και δείχνει ότι η Αμερική έχει μεγάλα και παρατεταμένα αλλά άνομα και εχθρικά σχέδια όχι μόνο για το Αφγανιστάν αλλά για όλη την περιοχή.

1. Δεν υπάρχει ούτε ένα νέο σημείο στη στρατηγική Ομπάμα, ούτε καμιά λύση για το αφγανικό ζήτημα. Ο Ομπάμα θέλει να χτυπήσει με ένα σημάδιο την κρίση της αμερικανικής οικονομίας, που ήδη παρατεταίει στην Αφγανιστάν για την αποστολή των 30.000 στρατιωτών με το κόλπο της δήθεν έναρξης αποχώρησης των στρατευμάτων το 2011. Σκοπεύει επίσης να μειώσει την αντίθεση της αμερικά-

νικής κοινής γνώμης (στην αποστολή στρατευμάτων) και να ενθαρρύνει τους συμμάχους του σε παγκόσμιο επίπεδο να στελίουν περισσότερα στρατεύματα. Ομως αυτό το στρατηγήμα δεν θα πετύχει. Η ενίσχυση θα προκαλέσει θύματα. Παρομοίως, οι Αφγανοί, ιδιαίτερα η παγκόσμια κοινή γνώμη, ο λαός της Αμερικής τώρα γνωρίζουν την πραγματικότητα και δεν πρόκειται να εξαπατηθούν από λεκτικά κόλπα του Ομπάμα.

2. Σ' όλη την ιστορία του Αφγανιστάν, οι Αφγανοί δεν έχουν υποδουλωθεί με απάτες, τεχνάσματα, υλικά αγαθά, με την ενίσχυση των στρατευμάτων και τη στρατιωτική ισχύ των δυνάμεις που δουλεύουν κάτω απ' αυτή την κυβέρνηση διεθνοφαρμένους και υποχειρία των εισβολέων. Οι Αφγανοί και η παγκόσμια κοινή γνώμη είδαν ότι όσο περισσότερο αύξαναν τον αριθμό των στρατιωτών και επιτάχυναν την εκπαίδευση των δυνάμεων, τόσο περισσότερο οι Μουτζαχεντίν τοποθετούνται στην ισχύ της Καμπούλ και της δυνάμεις που δουλεύουν κάτω απ' αυτή την κυβέρνηση διεθνοφαρμένους και υποχειρία των εισβολέων.

3. Ο ισχυρισμός του Ομπάμα ότι θα αυξήσει και θα εκπαιδεύσει περισσότερους στρατιώτες και αστυνομικούς για την κυβέρνηση της Καμπούλ είναι ανόητος και άσκο-

πος. Οι άνθρωποι του Αφγανιστάν που αγαπούν το Ισλάμ και την ελευθερία θεωρούν την κυβέρνηση της Καμπούλ και τις δυνάμεις που δουλεύουν κάτω απ' αυτή την κυβέρνηση διεθνοφαρμένους και υποχειρία των εισβολέων στον πόλεμο από την προσοχή τους. Οι Αφγανοί και η παγκόσμια κοινή γνώμη είδαν ότι δεν έχει καμιά πρόθεση να βλάψει κανένα. Συνεπώς, η παρουσία των ξένων δυνάμεων εισβολής στο Αφγανιστάν δεν έχει καμιά σχέση με την ασφάλεια του κόσμου. Κάποιες φορές, ο Ομπά-

τά πέταξε βάσεις έξω από το Αφγανιστάν. Εχουμε υπό έλεγχο τεράστιες εκτάσεις της χώρας και δεν αντιμετωπίζουμε κανένα πρόβλημα σχετικά με τις παράνομες, αντιπολιτικές και αντιαφρανκές συνομωσίες των εσωτερικών και εξωτερικών εχθρών, για να τους αντιμετωπίσουμε σε κάθε τμήμα της χώρας με πλήρη ισχύ και να προβάλλουμε παρατεταμένη αντίσταση. Οι Μουτζαχεντίν έχουν υψηλό ηθικό, βρίσκονται σε πλήρη ετοιμότητα και πιστεύουν ότι η νέα στρατηγική του Ομπάμα θα αποτύχει όπως έγινε και προηγούμενα

Ταξικές κουβέντες

Ο κλοιός σφίγγει κάθε μέρα και περισσότερο. Ο ελληνικός καπιταλισμός περνά τώρα τη χειρότερη φάση της κρίσης και η κυβέρνηση που διαχειρίζεται τις υποθέσεις του σπεύδει να ανταποκριθεί όχι μόνο στις ανάγκες διαχείρισης της κρίσης, αλλά σε γενικότερες ανάγκες-απαιτήσεις του συστήματος. Την τρέχουσα περίοδο προσπαθούν να «καθαρίσουν» με μέτωπα ανοιχτά επί χρόνια, όπως το Ασφαλιστικό και οι εργασιακές σχέσεις.

Αρκεί να αναφέρουμε ένα μόνο παράδειγμα: σε μια περίοδο σχετικά υψηλών ρυθμών ανάπτυξης και υψηλότατης κερδοφορίας, οι κυβερνήσεις μείωσαν σχεδόν στο μισό τη φορολογία των καπιταλιστικών κερδών. Μόνο απ' αυτή την κίνηση χάθηκαν τεράστια ποσά από τα δημόσια ταμεία. Ουδείς, όμως, συζητά το ενδεχόμενο, τώρα που το κράτος έχει ισχυρό δημοσιονομικό πρόβλημα, να επαναφέρει τους συντελεστές στα παλιά επίπεδα. Αντίθετα, συζητούν για πάγωμα μισθών και συντάξεων, για πάγωμα προσλήψεων και για ριζικές (δομικές τις χαρακτηρίζει ο αρμόδιος υπουργός) ανατροπές στο ασφαλιστικό σύστημα.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου επιχαίρει για τη «στενή επιτήρηση» από την Κομισιόν, υπολογίζοντας ότι θα μεταφέρει στις Βρυξέλλες την πολιτική ευθύνη και το πολιτικό κόστος. Τον εργαζόμενο, όμως, δεν τον ενδιαφέρουν τα προπαγανδιστικά τερτίπια, αλλά οι συνέπειες από την άσκηση της όποιας πολιτικής. Και οι συνέπειες θα είναι καταστροφικές γι' αυτόν, είτε οι αποφάσεις παρθούν στις Βρυξέλλες είτε στην Αθήνα.

Γιατί οι αποφάσεις δεν είναι ζήτημα πολιτικής βούλησης της κυβέρνησης ή της Κομισιόν, αλλά ζήτημα αναγκών του συστήματος. Μαγικές συνταγές δεν υπάρχουν. Ή τα βάρη της κρίσης θα φορτωθούν στις πλάτες των εργαζόμενων ή η κερδοφορία του κεφάλαιου θα δεχτεί πλήγματα. Κυβέρνηση και Κομισιόν βρίσκονται από την ίδια πλευρά, από την πλευρά του κεφάλαιου. Το ίδιο και η αστική αντιπολίτευση. Το ίδιο και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που παίζει το ρόλο του κυματοθραύστη της εργατικής διαμαρτυρίας και της εξασφάλισης της κοινωνικής ειρήνης ή αλλιώς ταξικής υποταγής.

Το μέγα πρόβλημα της κοινωνίας μας δεν είναι η κρίση. Το μέγα πρόβλημα είναι πως η ταξική πάλη στις συνθήκες της κρίσης εξακολουθεί να είναι μονόπλευρη. Οι καπιταλιστές, μέσα από όλους τους θεσμούς του συστήματος τους (Θεσμός είναι και ο αστικός-γραφειοκρατικός συνδικαλισμός), οργανώνουν την επίθεσή τους, ενώ οι εργάτες δεν αντιτάσσουν ούτε μια στοιχειώδη άμυνα. Αυτό το πρόβλημα δεν ξεπερνιέται με ευχολόγια. Ούτε με εκκλήσεις. Ούτε με ατομικές δράσεις, όσο πρωικές κι αν είναι αυτές. Είναι πρόβλημα των ίδιων των εργατών και μόνο αυτοί μπορούν να το λύσουν. Εμείς καλούμαστε να βοηθήσουμε στην εύρεση λύσης.

■ Ψευδαίσθηση

Χαράς πανηγύρια στο αστικό στρατόπεδο. Εκαποντάδες χιλιάδες μέλη, οπαδοί και ψηφοφόροι της ΝΔ ξεροστάλιασαν στις ουρές για να ψηφίσουν για νέο αρχηγό. Για νίκη της δημοκρατίας μιλούν όλοι, ανέξαρτη από κομματικές συμπάδειες και αντιπάθειες. Ο λαός συμμετέχει στη λήψη των αποφάσεων. Ο λαός νίκησε τους μηχανισμούς. Τα κόμματα εκδημοκρατίζονται. Τα μέλη αποκτούν δικαιώματα. Κλπ. κλπ.

Για μια ακόμη φορά προσπαθούν να καλλιεργήσουν στο λαό την ψευδαίσθηση της συμμετοχής και της συναπόφασης. Και μάλιστα σε μια διαδικασία ακόμα πιο δικτατορική απ' αυτή των κοινοβουλευτικών εκλογών. Άλλοτε, τα αστικά κόμματα είχαν μια στοιχειώδη λειτουργία. Τα μέλη τους είχαν κάποια δικαιώματα. Οι γηγείες έπερπετε να μηχανεύονται διάφορους τρόπους για να τα χειραγωγούν. Τώρα, ούτε καν αυτό δε χρειάζεται. Τώρα τα μέλη αρκεί μια φορά στο τόσο να πηγαίνουν σαν αγέλη και να ψηφίζουν τον αρχηγό που ως «ελέω λαού» μονάρχης δα αποφασίζει για τα πάντα. Πλέον, η έννοια του κομματικού μέλους ταυτίζεται μ' αυτή του απλού ψηφοφόρου. Η ιδιότητα του πολίτη της αστικής δημοκρατίας, δεμέλιο της οποίας αποτελούν τα κόμματα, έχει φτάσει στο πιο εξευτελιστικό σημείο.

■ Σα δε ντρέπονται...

Πρωτοσέλιδο δέμα τα τραπεζώματα του Χριστοφοράκου στη Ντόρα, την περίοδο που ο αρχιμάνατζερ της Siemens βρισκόταν ήδη στο σόχαστρο της ανάκρισης. Από τη δικογραφία Ζαγοριανού τα ντοκουμέντα, δεν σηκώνουν αμφιβολία. Ούτε μήνυση για συκοφαντική δυσφήμηση ούτε αγωγή. Γνωστά, βέβαια, τα αισθήματα του «κυρίου Γιώργου» για το Μητσοτακάϊκο, αλλά εμείς με μια απορία μείναμε: γιατί αυτά τα ντοκουμέντα δεν δημοσιεύτηκαν προεκλογικά, όταν η Ντόρα ήταν δεξιά χέρι του Καρα-

δε ντρέπονται...

■ Ποιος δουλεύει ποιον;

Η χώρα δε θα «είναι ξέφραγο αμπέλι», διακήρυξε για πολλοστή φορά, με το γνωστό του ύφος ο Χρυσοχοΐδης. Διευκρίνισε, δε, ότι «με μια πολύ μεγάλη προσπάθεια, που κάνουμε τις τελευταίες ημέρες, με μια διακλαδική επιχειρησιακή προετοιμασία, προχωράμε στη δωράκιση των συνόρων, τόσο στην έσοδο, όσο και στην έξοδο. Κυρίως στην έξοδο. Δε θα είναι από εδώ και πέρα εύκολη η έξοδος από τη χώρα, γιατί οφείλουμε να φροντίσουμε να ασφαλίσουμε τα σύνορα της χώρας μας, έτσι ώστε να γίνονται οι απαραίτητοι νόμιμοι έλεγχοι με βάση τις ευρωπαϊκές συνδήκες». Για να μη μείνει σε κανέναν καμιά αμφιβολία για το δόγμα της «μηδενικής ανοχής στη λαδρομετάναστευση», που προεκλογικά είχε διακηρύξει ο σημερινός πρωμυλούργος, ο Χρυσοχοΐδης συμπλήρωσε: «Πρώτα και πάνω από όλα δέλουμε να γίνουμε ισχυρά αποτρεπτικοί στους παράνομα εισερχόμενους στη χώρα».

Είναι φανερή η επιρροή της ειδικής συμβούλου «για δέματα μη νόμιμης μετανάστευσης» Αφροδίτης αλ-Σάλεχ, στην... αλλαγή πλεύσης της κυβέρνησης. Επιβεβαιώνεται έτσι η Τασία Χριστοδουλοπούλου που έγραψε στην «Αυγή», ότι η πρόσληψη της Αλ-Σάλεχ εγγράφεται στα δετικά του ΠΑΣΟΚ...

■ Ετεροχρονί-σμένα

Ολως... τυχαίως, το «Πρώτο Θέμα» κυκλοφόρησε την Κυριακή των γαλάζιων εκλογών με

πρωτοσέλιδο δέμα τα τραπεζώματα του Χριστοφοράκου στη Ντόρα, την περίοδο που ο αρχιμάνατζερ της Siemens βρισκόταν ήδη στο σόχαστρο της ανάκρισης. Από τη δικογραφία Ζαγοριανού τα ντοκουμέντα, δεν σηκώνουν αμφιβολία. Ούτε μήνυση για συκοφαντική δυσφήμηση ούτε αγωγή. Γνωστά, βέβαια, τα αισθήματα του «κυρίου Γιώργου» για το Μητσοτακάϊκο, αλλά εμείς με μια απορία μείναμε: γιατί αυτά τα ντοκουμέντα δεν δημοσιεύτηκαν προεκλογικά, όταν η Ντόρα ήταν δεξιά χέρι του Καρα-

■ Στα ψιλά

Καιρό πριν την εισβολή στο Ιράκ, ένα δέμα κυριαρχούσε στα αστικά ΜΜΕ όλου του κόσμου: Τα όλα μαζικής καταστροφής που υποτίθεται ότι είχε το Ιράκ, και η υποτιθέμενη συνεργασία του Σαντάμ Χουσεΐν με την αλ-Κάιντα. Οταν οι εισβολείς κατέφεραν να νικήσουν τον ιρακινό στρατό και να καταλάβουν το Ιράκ, δεν βρήκαν τίποτα για να 'χουν να δείξουν. Αρχισε, λοιπόν, το παραμύθι των «λάδος πληροφοριών». Τώρα έχουμε φτάσει ένα βήμα παραπέρα. Διαβάστε τι κατέδεσαν αξιωματούχοι του βρετανικού υπουργείου Εξωτερικών, που κατέδεσαν στην πενταμελή διερευνητική επιτροπή, που αναγκάστηκε να διορίσει ο Μπράουν, προκειμένου να κατασιγάσει τις φωνές που ζητούν αποχώρηση από το Ιράκ:

«Πριν από την εισβολή στο Ιράκ, οι πληροφορίες που έρχονταν από τις μυστικές υπηρεσίες ήταν ότι δεν υπήρχαν όλα μαζικής καταστροφής στο Ιράκ και ότι δεν υπήρχαν αποδείξεις ότι το καδεστώς Χουσεΐν είχε διασυνδέσεις με την αλ-Κάιντα. Η απόφαση εισβολής δε βασίστηκε κυρίως στις πληροφορίες, ήταν πολιτική απόφαση και προέκυψε από τις αλλεπάλληλες παραβιάσεις των σχετικών αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ».

Αυτά, όμως, δεν γίνονται πρωτοσέλιδα. Μετά βίσα γράφονται σε κάποια μονόστηλα. Η δουλειά τώρα έχει γίνει, οπότε ουδείς ασχολείται.

μανλή; Γιατί τώρα, που έμεινε μόνη στο κάδρο; Μήπως –λέμε τώρα– είχε γίνει καμιά γαλαζοπράσινη συμφωνία να μείνει το σκάνδαλο Siemens έξω από τον προεκλογικό ανταγωνισμό, διότι ανάλογα ντοκουμέντα υπάρχουν και για Πασόκους;

■ Εδώ τι γίνεται;

Ενα ντοκιμαντέρ του Channel 4 τάραξε προ δεκαημέρου τα νερά της καθεστωτικής πολιτικής στη Βρετανία. Οι δυο δημοσιογράφοι που το δημιούργησαν απέδειξαν ότι το ισραηλινό λόμπι στη Βρετανία είναι το ίδιο, αν όχι περισσότερο, ισχυρό από το αμερικανικό AIPAC και ασκεί τεράστια επιρροή και στα δυο κόμματα εξουσίας, μέσω των οργανώσεων «Έργατικοι φίλοι του Ισραήλ» και «Συντηρητικοί φίλοι του Ισραήλ». Είναι τόσο ισχυρή η σιωνιστική επιρροή στη βρετανική πολιτική σκηνή –υποστηρίζουν οι δημοιουργοί του ντοκιμαντέρ– που το μισό του «σκιώδους» υπουργικού συμβούλου των Συντηρητικών είναι μέλη των «Συντηρητικών φίλων του Ισραήλ» και έχουν πάρει σημαντικές οικονομικές προσφορές.

Στην Ελλάδα, βέβαια, για ιστορικούς λόγους, δεν είναι δυνατόν να δημιουργηθούν τέτοια λόμπι {εδώ, άλλωστε δεν έχουμε λόμπι}. Μπορεί, όμως, κανένας να δει τα αφανή λόμπι, ρίχνοντας μια ματιά στις εφημερίδες και παρακολουθώντας τα ραδιοτηλεοπτικά δελτία ειδήσεων. Ακόμα και το τελευταίο μακελεό στη Γάζα υποθαμμίστηκε, λες και επρόκειτο για ένα ασήμαντο επεισόδιο.

■ Πάντα ρει...

Τι σχέση έχει ο δρυλικός Πέπε Μουχίκα, ηγετικό στέλεχος των Τουπαμάρος, με τον Χοσέ Μουχίκα, που εκλέχτηκε την περασμένη Κυριακή πρόεδρος της Ουρουγουάης, ως υπουργός του Frente Amplio (Πλατύ Μέτωπο); Εκτός του ότι πρόκειται για το ίδιο φυσικό πρόσωπο, καμία. Ο Πέπε Μουχίκα, ο αντάρτης των Τουπαμάρος που έμεινε 14 χρόνια στην απομόνωση, ανήκε στην ιστορία. Φρόντισε να τον «σκοτώσει» ο Χοσέ Μουχίκα, περνώντας στο στρατόπεδο της αστικής πολιτικής. «Δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι», φώναξε στους οπαδούς του Μετώπου στην επινίκια ομιλία του! Οπως κάνει κάθε αστός δημαρχός, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης. Με μπόλικη –σοσιαλδημοκρατικού τύπου– κοινωνική δημαρχία, κρίθηκε ακόμα και από το σύνδεσμο των βιομηχάνων της Ουρουγουάης ως ο καταληλότερος για να διαχειριστεί ένα λαό στα όρια της κοινωνικής έκρηξης. Τα πάντα εξελίσσονται. Είτε προς το καλύτερο είτε πος το χειρότερο. Ο Χοσέ {Πέπε} Μουχίκα είναι ένα ακόμα παραδειγμα πρώην επαναστάτη που αποφάσισε να υπηρετήσει αυτό που πολεμούσε.

To WWF είναι φίλος της αρκούδας και η Εθνική Τράπεζα φίλος... του ανθρώπου. Οχι, δεν κάνουμε αυδαίρετους συνειρμούς. Οι κάτοχοι πιστωτικών καρτών της ETE μαζί με το λογαριασμό πάιρουν και ένα καλαίσθητο φυλλάδιο που τους καλεί να γίνουν υποστηρικτές της εκστρατείας του WWF Ελλάς «Το κλίμα είναι στο χέρι σου». Κάτω από την πρόταση «Υιοθετώ συμβολικά την πολική αρκούδα», ο πελάτης της ETE γίνεται αυτόματα και... πελάτης του WWF, με χρέωση της πιστωτικής του κάρτας. Οι προσφορές έχουν μεγάλη ποικιλία: 3, 5, 10, 20, 40 ή περισσότερα ευρώ το μήνα, 25, 45, 100 ή περισσότερα ευρώ το τρίμηνο ή το εξάμηνο ή το έτος ή εφάπαξ. Υπάρχει μάλιστα και η έξτρα προσφορά: «Αν έχετε πιστωτική κάρτα ή τραπεζικό λογαριασμό επιλέξτε το πρόγραμμα 5 ευρώ το μήνα και λάβετε δώρο ένα πανέμορφο λούτρινο ζωάκι μπρελόκ 11 εκατ.».

Πιάνει το κόλπο; Σίγουρα πάνει σε κάποια εύπορα και ψιλοεύπορα στρώματα, επιρρεπή στην οικολογία του κώλου. Εποιηθεί πάραδάκι, και η ETE, που διαφημίζει τις κάρτες της και την... εταιρική κοινωνική ευδύνη {η οποία φυσικά συνοδεύεται με την ανάλογη φοροαπαλλαγή}.

Ετοιμάζουν σόου «εθνικού διαλόγου»

Οι μέρες της αφθονίας για την κυβέρνηση τελειώσαν. Ακόμα και ο φιλοκυβερνητικός Τύπος αρνείται πια να επιδοθεί σε εκείνη την εκκωφαντική προπαγάνδα των πρώτων ημερών. Η μουρμούρα είναι διάχυτη στα λαϊκά στρώματα και οι κεραίες των συγκροτημάτων την πιάνουν. Γ' αυτό και το επικοινωνιακό επιτελείο του Μαξίμου αποφάσισε πως πρέπει να πιάσει την κουτάλα και ν' ανακοπέψει την ξινισμένη σούπα, μπασ και εξασφαλίσει μια ακόμα ανάσα προπαγανδιστικής αποβλάκωσης.

Ο Παπανδρέου θυμήθηκε και το κόμμα και συγκάλεσε το Πολιτικό Συμβούλιο του ΠΑΣΟΚ, για να βγάλει ένα λογόδριο και να τεις ότι η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη «να συγκρουστεί με συνήθειες και νοοτροπίες» (αν σας θυμίζει Καραμανή και Σημίτη, δεν κάνετε λάθος). Η κυβέρνηση «ασκεί εξουσία», είπε, και «το ΠΑΣΟΚ οφείλει να ελέγχει την κυβέρνηση». Το ΠΑΣΟΚ, όμως, έχει και ένα άλλο καθήκον. Πρέπει «να σφυρηλατήσει κοινωνικές συμμαχίες και να γίνει εγγυητής της κοινωνικής συμφωνίας που έχει ανάγκη η χώρα». Οι... χοντροπασόκοι, όμως, θελουν μεριδίο στην εξουσία και ο Παπανδρέου αναγκαστικά θ' αρχίσει να τους το εικωρεί, όταν αισθανθεί απόλυτα κατοχυρωμένος ότι το προσωπικό του σύστημα έχει σταθεροποιηθεί και δεν κινδυνεύει. Χωρίς αυτούς δημοφέρει να προχωρήσει, ειδικά άμα ζο-

ρίσουν τα πράγματα. Το είχε δοκιμάσει και όταν ήταν στην αντιπολίτευση, αλλά σύντομα αναγκάστηκε να παρατίσει τα πειράματα και να επιστρέψει στο παλιό και δοκιμασμένο δυναμικό των πασοκόσκυλων.

Εχει τόση ανάγκη για καινούργια δόση προπαγάνδας η κυβέρνηση, που ο Παπανδρέου συγκάλεσε το άτυπο υπουργικό συμβούλιο (έτσι έχει καθιερωθεί να ονομάζεται η σύναξη των υπουργών που χρησιμοποιούνται για ντεκόρ των πρωθυπουργικών ομιλιών), προκειμένου να εκφωνήσει πανηγυρικό για τις 50 πρώτες μέρες της κυβέρνησης. Εκδόθηκε μάλιστα και κυβερνητική λίστα με τις ενέργειες των 50 ημερών, στην οποία αναφέρονται ακόμα και τα υβριδικά αυτοκίνητα! Όσο για τον Πεταλωτή, δεν κρατιόταν, όπως μπορείτε να διαβάσετε παρακάτω.

Στην ίδια συνεδρίαση ο Παπανδρέου ανακοίνωσε την έναρξη ενός ακόμη «εθνικού κοινωνικού διαλόγου», με την οργάνωση μιας φιέστας όπου ο ίδιος θα απευθύνεται με ομιλία του στους «κοινωνικούς

Το έχω πει και άλλες φορές: Αυτά που έκανε αυτή η κυβέρνηση τις 50 ημέρες της διακυβέρνησής της, δεν έχουν γίνει από άλλες κυβερνήσεις, εδώ και χρόνια.

Γ. Πεταλωτής

εταίρους». Τι στο διάλογο θα περιλαμβάνει αυτός ο διάλογος; Ο Πεταλωτής πέρασε δύσκολες ώρες στο press room προσπαθώντας να απονήσει στα αυτονότα δημοσιογραφικά ερωτήματα: πριν 50 μέρες ψηφιστήκατε κυβέρνηση, για να εφαρμόσετε υποτίθετο ένα πρόγραμμα, τι είναι αυτό που θέτετε σε διάλογο; Την απάντηση έδωσε την επομένη η φιλοκυβερνητική Ελευθεροτυπία: «Τη συμμετοχή και τη συνυπευθυνότητα των κομμάτων, της κοινωνίας και των κοινωνιών εταίρων στης κυβερνητικές αποφάσεις αναζητεί η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, σε μια προσπάθεια να μειώσει το πολιτικό κόστος, που συνεπάγονται πιθανά σκληρά μέτρα που θα λάβει για την έξοδο της χώρας από την κρίση». Ο Πεταλωτής έλεγε μπούρδες του τύπου «θα είναι ένας εθνικός διάλογος, ευρύτερος, εργαλειακός, με νέες προσποτικές πάνω στα μεγάλα ζητήματα της χώρας μας». Κάποια στιγμή, όμως, μες στη ζαλάδα του, του έξεφυγε και μια αλήθεια: «Το πλαίσιο είναι προδιαγεγραμμένο. Μας ενδιαφέρει, όμως, ένας νέος τρόπος διακυβέρνησης, μέσα από τον οποίο έρεις χαράραζουμε την αποφασιστική πολιτική για τη χώρα μας! Φαίνεται ότι το... τοπάτιγκ της ηλεκτρονικής διακυβέρνησής της, δεν έχουν γίνει από άλλες κυβερνήσεις, εδώ και χρόνια.

– Είναι προφανές ότι ο Δημόσιος τομέας, από μόνος του, δεν μπορεί παρά να λειτουργήσει ως μοχλός. Κύρια κινητήρια δύναμη θα πρέπει να είναι ο ιδιωτικός τομέας, μέσα από ξεκάθαρους κανόνες και μεγάλες επενδύσεις σε όλους τους τομείς της οικονομίας, που θα στηρίξουν αυτό το νέο πρότυπο ανάπτυξης («το κλειδί είναι ένα οικονομικό περιβάλλον που θα καθιστά την Ελλάδα ελκυστικό προορισμό για εγχώριες και ξένες επενδύσεις», σημειώνεται δουλικά ο υπουργός στο άρθρο του στη WSJ).

Εξετάσεις στους καπιταλιστές

Στο ετήσιο συνέδριο του Ελληνοαμερικανικού Επιμελητήριου, όπου κάθε χρόνο συνωστίζεται η αφρόκρεμα της κεφαλαιοκρατίας και οι εκπρόσωποι των ιμπεριαλιστικών πρεσβειών, εμφανίστηκε ως είθισται ο υπουργός Οικονομικών για να παρουσιάσει την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης Παπανδρέου. Και επελεξε, όπως και όλοι οι προκάτοχοί του, να δώσει εξετάσεις δουλοπρέπειας προς το κεφάλαιο, αφήνοντας στην άκρη όλα εκείνα που συνιστούν το πλέγμα κοινωνικής δημαρχίας της κυβέρνησης (επιδόματα πτωχοκομείου) και

εστιάζοντας στα θέματα που ενδιαφέρουν άμεσα το κεφάλαιο. Απαριθμούμε τα βασικά θέματα στα οποία εστίασε ο Γ. Παπακωνσταντίνου:

- Μείωση κατά 10% περίπου συνολικά των λειτουργικών δαπανών.
- Μείωση κατά 10% των δαπανών που πάνε στην κοινωνία α

KONTRA

19 χρόνια «λύνουν» το Ασφαλιστικό

Οι ισχυρισμοί των κυβερνήσεων κατά την ψήφιση όπων των αντιασφαλιστικών νόμων

«Δεν ισχυριστήκαμε ποτέ πως λύσαμε το ασφαλιστικό», δήλωνε ο υπουργός Εργασίας Α. Λοβέρδος στη Βουλή, στην ομιλία του για τις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης. Το ίδιο έχει επαναλάβει και σε πρόσφατες συνεντεύξεις του. Ο πονηρός πολιτευτής καμόνεται πως δεν θυμάται τις διαβεβαιώσεις της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, όταν ψήφιζε τον περιβόλτο νόμο Ρέππη, όπι λύνει το ασφαλιστικό για τα επόμενα 30 χρόνια. Τις ξεχνά γιατί ετοιμάζεται κι αυτός να μπει στο πάνθεον των «μεγάλων αναμορφωτών» του ασφαλιστικού, μαζί με τη Γιαννάκου και τον Σουφλιά, τον Σιούφα, τον Ρέππη και την Πετραλιά.

Η αλήθεια είναι πως όχι μόνο το ΠΑΣΟΚ, όταν ψήφιζε το νόμο Ρέππη, άλλα άλλες οι κυβερνήσεις, όταν ψήφιζαν αντιασφαλιστικούς νόμους υπόσχονταν ότι λύνουν μια και καλή το ασφαλιστικό, εξασφαλίζοντας τη βιωσιμότητά του για δεκαετίες. Κάθε φορά το «ελυναν», όμως αυτό παραμένει πάντα «άλυτο». Στα σώματα των αντιασφαλιστικών νόμων, βέβαια, αυτές οι υποσχέσεις δεν καταγράφονται, όμως είναι αποτυπωμένες στις ομιλίες των κυβερνητικών στελεχών στη Βουλή και στις εισηγητικές εκθέσεις που συνέδευν την κατάθεση των σχετικών νομοσχεδίων. Στη συνέχεια, κάνουμε μια περιοδολόγηση σ' αυτές τις εισηγητικές εκθέσεις, που είναι αποκαλυπτικές για το «ψυλό γαζί» των κυβερνήσεων προς τους εργαζόμενους.

Νόμος Γιαννάκου-Σουφλιά (1902/90)

Αφού οναφερθεί στην περιβόλτη «γήρανση του πληθυσμού», κινδυνολογώντας ότι οι συνταξιούχοι θα φτάσουν «μέσα στα επόμενα 50 χρόνια το 34%» του ενεργού πληθυσμού, η εισηγητική έκθεση διακηρύσσει το στόχο του νομοσχεδίου: «Στόχος της Κυβέρνησης είναι με το παρόν Νομοσχέδιο να δώσει λύση στο οικονομικό αδιέξοδο και, ταυτόχρονα να εξυγιάνει και εκλογικές τις ασφαλιστικό σύστημα». Αφήνει δε ανοιχτό το δρόμο για την επόμενη αντιασφαλιστική παρέμβαση: «Αμβλύνει τις υπάρχουσες σήμερα αδυναμίες και θέτει τις βάσεις για μετάβαση σε ένα δίκαιο και οικονομικά βιώσιμο σύστημα, το οποίο στην τελική του φάση θα εξασφαλίζει σ' όλους τους Ελληνες...».

Νόμος Σιούφα (2084/92)

Η ώρα της «τελικής φάσης» έρχεται δυο χρόνια μετά, με την ψήφιση νέου αντιασφαλιστικού νόμου, του 2084/92, που έμεινε γνωστός ως «νόμος Σιούφα». Είχε προηγηθεί το λεγόμενο «ψύν ασφαλιστικό» (νόμος 1976/91), με το οποίο άλλαξαν προς το χειρότερο κάποιες διατάξεις του 1902/90. Στην εισηγητική έκθεση του νόμου 2084/92 διαβάζουμε: «Με το παρόν νομοσχέδιο επιχειρείται η δεύτερη και τελική φάση της εξαγίασης του συστήματος, όπως άλλωστε είχε συμφωνηθεί κατά την ψήφιση του Ν. 1902/90, και στα πλαίσια αυτά είχε συσταθεί και η Επιτροπή υπό τον καθηγητή Φακιόλα για να μελετήσει το Ασφαλιστικό σύστημα».

Νόμος Ρέππη (3029/2002)

Το «έλυσε», λοιπόν, η ΝΔ το Ασφαλιστικό για... τα επόμενα 50 χρόνια. Το ΠΑΣΟΚ, που υποσχόταν ότι θα καταργήσει τους αντιασφαλιστικούς νόμους της ΝΔ, τους

άφησε άθιχτους. Δέκα χρόνια αργότερα, επιχείρησε τη δίκη του αντιασφαλιστική ανατροπή με το «νόμο Ρέππη». Στην εισηγητική έκθεση του νομοσχεδίου διαβάζουμε αρχικά ότι αυτό «είναι αποτέλεσμα της ευρύτατης συμφωνίας, που επιτεύχθηκε στη διαδικασία του κοινωνικού διαλόγου, ανάμεσα στην Κυβέρνηση, τις συνδικαλιστικές οργανώσεις και τους εργοδοτικούς φορείς». Στη συνέχεια, η εισηγητική έκθεση δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφιβολίας. Με το γνώριμο αλαζονικό πασοκού ύφος γράφει: «Διομορφώνονται κανόνες κρατικής χρηματοδότησης, που εγγυώνται την πλεονασματική οικονομική λειτουργία του ΙΚΑ μέχρι το 2030» (αυτή είναι η απάντηση στο Λοβέρδο, που λέει πως το ΠΑΣΟΚ ποτέ δεν υποστήριξε ότι έλυσε το Ασφαλιστικό!).

Νόμος Πετραλιά (3655/2008)

Εις χρόνια μετά το νόμο Ρέππη, που «έλυσε» το Ασφαλιστικό που «δεν είχε λύσει ο νόμος Σιούφα», ξαναήρθε η σειρά της ΝΔ, με το νόμο Πετραλιά, στην εισηγητική έκθεση του οποίου διαβάζουμε: «Βασικό σκοπός του παρόντος σχεδίου νόμου είναι η μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσης με στόχο την οικοδόμηση ενός συστήματος σύγχρονου, ορθολογικού, κοινωνικά δίκαιου, βιώσιμου, σύμφωνου με τις ευρωπαϊκές προδιαγραφές και με μακροχρόνια προοπτική». Οι συντάκτες αυτού του νομοσχεδίου δεν έβαλαν χρονικό ορίζοντα, όμως «έλυσαν» κι αυτοί το ασφαλιστικό... μακροχρόνια.

Αν η σημερινή κυβέρνηση επιχειρήσει τη δίκη της αντιασφαλιστική ανατροπή (αν η εργατική τάξη της Επιτροπής, είναι σήμερο ότι θα «λύσει» κι αυτή «μακροχρόνια» το πρόβλημα. Μέχρι την επόμενη ανατροπή, που δε θ' αργήσει και πολύ.

Κινδυνολογεί και εκβιάζει η κυβέρνηση

Τις Βρυξέλλες, όπου μετέβη για το συμβούλιο των υπουργών Εργασίας της ΕΕ επέλεξε ο Λοβέρδος για να αναφερθεί και πάλι στο Ασφαλιστικό. Αυτή τη φορά το «σκοτεινό ντους» περιλάμβανε τη φάση του κρύου. Ο υπουργός απέφυγε να «διαφύγει» τα σενάρια που κυκλοφορούν στην πιάτσα (τα οποία ο ίδιος, ο υφυπουργός του και ο επί των Οικονομικών συνάδελφός του διακινούν) και επιδόθηκε και πάλι σ' ένα κρεσέντο κινδυνολογίας, επιδιώκοντας προφανώς να στείλει στους γραφειοκράτες των Βρυξελλών το μήνυμα, ότι η κυβέρνηση Παπανδρέου είναι αποφασισμένη «να σπάσει αυγά», αδιαφορώντας για το πολιτικό κόστος που θα της επιφέρει μια αντιασφαλιστική ανατροπή.

Τα πρώτα λόγια του ήταν τα εξής: «Το 2008 η προηγούμενη Κυβέρνηση χρειάστηκε να δώσει έκτακτη κρατική ενίσχυση 850 εκατομμυρίων ευρώ και εγώ, ημερών, ωρών, υπουργός χρειάστηκε να δώσω 2,5 δισεκατομμύρια. Του χρόνου αν δεν παρέμβουμε αποτελεσματικά, ο προϋπολογισμός αγγίζει τα 4 δισεκατομμύρια ευρώ (3,8) και από εκεί και πέρα δεν έχει τέλος αυτή η ανάγκη για έκτακτη κρατική χρηματοδότηση». Χρειάζεται προγματικά μεγάλο θράσος για να μιλά για παραπονία χρήματα προς την κοινωνική ασφάλιση, όταν το κρά-

τος χρωστάει δισεκατομμύρια μόνο από τις οφειλές του των τελευταίων χρόνων. Δεν ξέρουμε αν είναι 10 ή 15 δισ. οι οφειλές του κράτους προς το ΙΚΑ, έλεγαν οι Λοβέρδος και Κουτρουμάνης στην πρώτη συνέντευξη μετά την εγκατάστασή τους στο υπουργείο, στις 19 Οκτωβρίου. Οταν τους ρωτήσαμε τι θα γίνει με τις θεσμοθετημένες εισφορές, που εδώ και χρόνια οι κυβερνήσεις αρνούνται να δώσουν στο ΙΚΑ, αρνήθηκαν να απαντήσουν και με τσαμπουκά έκοψαν τη συζήτηση. Θυμίζουμε ότι μόνο η επιχορήγηση προς τον κλάδο υγείας του ΙΚΑ, που από το 2004 ετοιμελικά σταμάτησαν να δίνουν οι κυβερνήσεις (ξεκίνησε ο Χριστοδούληκης, συνέχισε ο Αλογοσκούφης, ενώ το ίδιο κάνει για το 2010 ο Παπανδρούταντίνου) ξεπερνά κατά πολύ το 1 δισ. ευρώ (160 εκατ. ήταν το 2004 και κάθε χρόνο αυξανόταν). Από πού, λοιπόν, αντλεί ο Λοβέρδος το θράσος και μιλά για παραπονία χρήματα προς την κοινωνική ασφάλιση;

«Αντιλαμβάνεστε -συνέχισε το λογόδριο του ο Λοβέρδος- ότι αν με τις πιάνες προσπάθειες αυτής της κυβέρνησης καταφέρουμε να ξεκολλήσουμε από την ύφεση, ό, τι παράγεται ως επιπλέον ακαθάριστο εγχώριο προϊόν θα πέφτει στη μαύρη τρύπα του ασφαλιστικού, υπό την έννοια της ανάγκης να πάρει στα φάρμακα». Αυτά, όμως, είναι καθήκον μιας κυβέρνησης. Τι τον θέλει τον «κοινωνικό διάλογο» αν πρόκειται γ' αυτά που κάθε κυβέρνηση έχει καθήκονταν να κάνει; Το «ζουμί» το άφησε για το τέλος: «Αλλά αυτά δεν φτάνουν. Πρέπει να μπούμε και στις δομικές συνιστώσες του ασφαλιστικού και να τις αλλάξουμε». Δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε ποιες είναι οι «δομικές συνιστώσες».

πληρωθούν οι συντάξεις». Ιδού, λοιπόν, ο ένοχος για το δημοσιονομικό πρόβλημα. Είναι το ασφαλιστικό σύστημα, που λειτουργεί σαν «μαύρη τρύπα» που ρουφάει κάθε πόρο του κοινωνικού πλούτου! «Εξερράγη λοιπόν η νάρκη του ασφαλιστικού. Την πάτησε η χώρα και εξερράγη η νάρκη», συνέχισε να κινδυνολογεί ο υπουργός Εργασίας.

Φυσικά, προτάσεις για αύξηση ορίων ηλικίας και μείωση συντάξεων δεν έκανε. Αυτός περιορίζεται στην κινδυνολογία και την καταστροφολογία, αφήνοντας τα υπόλοιπα στους τεχνοκράτες της «επιστημονικής επιτροπής» που συγκρότησε. Ο ίδιος, σαν καλός διαχειριστής, δίνει υποσχέσεις: «Πρέπει για όλους τομείς και όψεις και πτυχές του ασφαλιστικού να προλάβουμε, να κάνουμε μέσα στο 2010 βελτιώσεις, όπως η μείωση της φροροδιαφυγής, η μείωση της αδήλωτης εργασίας, ο περιορισμός ενός «πάρτυ» που γίνεται στα φάρμακα». Αυτά, όμως, είναι καθήκον μιας κυβέρνησης. Τι τον θέλει τον «κοινωνικό διάλογο»;

«Αντιλαμβάνεστε την πρώτη συνάντησή τους στην πρώτη συνάντησή της την καθ

■ Ενας χρόνος από τη νεολαιίστικη εξέγερση του Δεκέμβρη

Τα ζητούμενα παραμένουν τα ίδια

Άύριο συμπληρώνεται ένας χρόνος από την εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από το μπάτσο Κορκονέα, που απετέλεσε το έναυσμα για το ξέσπασμα μιας πρωτοφανούς στα χρόνια της μεταπολίτευσης νεολαιίστικης εξέγερσης, που συγκλόνισε όχι μόνο την Ελλάδα αλλά ολόκληρο τον καπιταλιστικό κόσμο. Οπως και άλλα σημαντικά γεγονότα, έτσι και ο νεολαιίστικος Δεκέμβρης κινδυνεύει από την αρρώστια της μουσειοποίησης. Μια αρρώστια που εκδηλώνεται με διάφορους τρόπους και από διάφορες κατευθύνσεις. Είτε με την αρθρωτική της και την ενωμάτωσή της στην κυρίαρχη ιδεολογία (όπως έχει γίνει με την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973), είτε με την εξιδανίκευση, την απόσπαση και τη φρετιχοποίηση πλευρών της, που τραφοδοτούν μια αβανγκαρντίστικη δράση, η οποία αντλεί στοιχεία από το φαντασιακό και όχι από την πραγματικότητα και τις οριζουσές της.

Τα ιστορικά γεγονότα δεν επαναλαμβάνονται σαν τις επήσιες γιορτές. Τα ιστορικά γεγονότα είναι πηγές άντλησης πείρας και διδαγμάτων. Νοηματοδοτούν και διδάσκουν. Κάθε προσπάθεια αντιγραφής ή αναπαράστασής τους οδηγεί σε τραγωδία ή σε φάρσα. Ένα χρόνο μετά το Δεκέμβρη, λοιπόν, αντιμέτωποι με την αστική εξουσία που προσπαθεί να σπείρει προκαταβολικά τον τρόμο για να ακυρώσει κάθε μαχητική εκδήλωση της νεολαίας και του λαού, ας προσπαθήσουμε να αντλήσουμε διδάγματα από τις «άγριες» μέρες και νύχτες του. Γιατί περισσεύει και πάλι η καπτηλεία. Οταν βγαίνει ο Χρυσοχοΐδης και δηλώνει ότι «η δη Δεκέμβριου είναι μια ευκαιρία για αναστοχασμό για τη νέα γενιά και τις διεκδικήσεις της. Είναι μια ευκαιρία να προτάξουμε την κουλούρα του διαλόγου αντί για την κουλούρα της βίας», μπορούμε να φανταστούμε τι θα κάνουν όλοι οι άλλοι και ειδικά εκείνοι που διατηρούν οικόμια «έωθεν καλή μαρτυρία».

Ο σκήνηρος πυρήνας

Ο Δεκέμβρης υπήρξε μια γνήσια λαϊκή εξέγερση, στην οποία πήραν μέρος ευρύτατα νεολαιίστικα στρώματα. Επρεπε κανείς να είναι τυφλός ή «στημένος» (όπως η ηγεσία του Περισσού, για παράδειγμα) για να μην εκτιμήσει ότι αυτό που εκτυλισσόταν στην Ελλάδα από τη νύχτα του Σαββάτου προς Κυριακή, 6 προς 7 Δεκέμβρη 2008, ήταν μια γνήσια εξέγερση της νεολαίας. Μια εξέγερση που όμοια της δεν έχουμε ξαναγνωρίσει από την πτώση της χούντας και μετά.

Τα χαρακτηριστικά που έκαναν αυτή την εξέγερση να ξεχωρίζει ήταν η μαζικότητα, η εκρηκτικότητα και το άπλωμά της σε όλη τη χώρα. Μα πάνω απ' όλα ήταν η νεολαιίστικη αντίθεση, που πήρε πρωτοφανή έκταση, που απετέλεσε τον σκληρό πυρήνα της εξέγερσης του Δεκέμβρη. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η εξέγερση αυτή έγινε πρώτη είδηση σε όλα τα ξένα ΜΜΕ, ενώ σε μερικές ευρωπαϊκές χώρες (Ιταλία, Γερμανία, Γαλλία) εκφράζονταν φρέσκι για φρανόμενο ντόμινο.

Η εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου Αλέξη λειτούργησε σαν πυροκρ-

Τα μεγάλα κινήματα είναι ταυτόχρονα και μεγάλα σχολεία. Μέσα σ' αυτά διδάσκονται οι μάζες και οι πρωτοπορίες έχουν το καθήκον να «συγχωνεύονται» μ' αυτά.

τητής που προκαλεσε την έκρηξη σε μια εύφλεκτη ύλη που είχε μάζευτε από καιρό. Ακόμη και αστοί αναλυτές το σημείωσαν. Αυτοί που ξέρουν πως τα αστυνομικά μέτρα δεν αρκούν και πως το μόνο που καταφέρνουν είναι απλά να ανακυλάνουν το πρόβλημα. Αυτοί που εισηγούνται ένα πλέγμα ρεφορμιστικών μέτρων που να μπορέσουν να ενσωματώσουν στη λογική του συστήματος ένα κομμάτι της «μετέωρης» νεολαίας.

Τι είναι αυτό που είχε συσσωρευτεί και παραμένει συσσωρευμένο πάνω στη νεολαία; Είναι η φυσική βία της εξουσίας, αλλά και η «συμβολική βία» που απορρέει από τον οικονομικό καταναγκασμό, που ξεπήδα από κάθε πόρο του συστήματος. Το σύστημα σκοτώνει όνειρα και ελπίδες, καταδικάζει σε ανέχεια, σε ανεργία, σε απελπισία. Το εκπαιδευτικό σύστημα καταπίζει, αποβλακώνει, μετατρέπει ανθρώπους σε ρομποτάκια στο όνομα της αναζήτησης μιας ελπίδας σε μελλοντική καριέρα. Την ίδια στιγμή, όμως, οι νέοι που σκοτώνονται για να βρουν μια θέση στο πανεπιστήμιο, βλέπουν δίπλα τους, στη γειτονιά τους, στις κοινωνικές συναναστροφές τους, νέους λίγο μεγαλύτερης ηλικίας, με πτυχία και μεταπτυχιακά και ξένες γλώσσες να «λιώνουν» από την ανεργία και να καταφεύγουν σε δουλειές του ποδαριού. Εποιητικά, αδιέξοδα μπροστά τους γίνονται βιουνό. Και βέβαια, δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι αυτό το μήσος που εκδηλώθηκε και εκδηλώνεται ενάντια στην Αστυνομία. Δεν είναι μόνο η εν ψυχρώ δολοφονία ενός εφήβου. Είναι η καταπίση και οι εξευτελίσμοι που υφίστανται σε κάθε τους βήμα από τα ένστολα γουρούνια της εξουσίας. Και ξέρουμε καλά τι σημαίνει να εξευτελίζεις και να ταπεινώνεις έναν νέο.

Ο πυροκροτητής, λοιπόν, άναψε και η συσσωρευμένη εκρηκτική ύλη απόδεσμευσε όλη της την ενέργεια. Μια ενέργεια που φαίνεται καταστροφική, όμως είναι ταυτόχρονα δημιουργική. Γιατί όταν καταστρέφεις το παλιό, κυριολεκτικά ή συμβολικά, ανοίγεις δρόμο για την αναζήτηση του καινούργιου,

ακόμα και αν δεν το έχεις βρει. Ακόμα και αν δεν το αναζητάς. Είναι σίγουρο ότι θα το αναζητήσεις στο μέλλον.

Οι απόκληροι

Αυτό το κίνημα ήταν τόσο πλούτο και πολυποίκιλο που δε μπόρεσε να χωρέσει στα κοινωνιολογικά σχήματα των αστών διανοούμενων. Σε μια πρώτη ανάγνωση εμφανίστηκε σαν διατοξικό, αφού έβλεπε κανείς ακόμα και παιδιά από εύπορες συνοικίες να πολιορκούν αστυνομικά τμήματα και να πετούν νεράντζια και πέτρες. Αν, όμως, πρόσεχε κανείς το κόσμο στις «άγριες», δεν θα δυσκολεύσταν να αναγνωρίσει τη νεολαία της φτωχολογίας. Παιδιά από τα δυτικά προάστια, νεαροί μετανάστες, παιδιά του γηπέδου και του συνεργείου, οργανωμένα σε μικρές ομάδες που διακρίνονταν όχι για την επιχειρησιακή τους ικανότητα (όπως για παράδειγμα οι ομάδες του αναρχικού χώρου) αλλά για την αλληλεγγύη ανάμεσα στα μελη τους, ήταν αυτά που έφεραν σε πέρας το έργο της δημιουργικής καταστροφής και της σύγκρουσης με τις δυνάμεις καταστολής.

Επίσης, ήταν η πρώτη φορά μετά από χρόνια που η λεγόμενη εξωκοινοβουλευτική αριστερά συμπορεύτηκε με τον αναρχικό-αντεξουσιαστικό χώρο, χωρίς τη συνήθη προβοκατορολογία και μπαχαλολογία. Η φορά των γεγονότων επέβαλε τη «θέλησή» της. Υπάρχουν, βέβαια, πολλά για να ειπωθούν, αλλά αυτά είναι για μεταγενέστερο χρόνο. Ήταν θετική εξελίξη το γεγονός ότι η μεγάλη μάζα των ανθρώπων που πήραν αμέσως μέρος ή στήριξαν αυτή την εξέγερση απαλλάχτηκε (έστω και προσωρινά) από την κριτική της βίας.

Καμιά απολογία

Από το βράδυ της Δευτέρας 8 Δεκέμβρη, όλη η προπαγάνδα εστιάστηκε στις καταστροφές που αποδόθηκαν στην ενέργεια. Μια ενέργεια που φαίνεται καταστροφική, όμως είναι ταυτόχρονα δημιουργική. Γιατί όταν καταστρέφεις το παλιό, κυριολεκτικά ή συμβολικά, ανοίγεις δρόμο για την αναζήτηση του καινούργιου,

σπειρώσουν τους «νοικοκυραίους», να δημιουργήσουν αντικίνημα. Ούτε αυτό τους βγήκε. Γιατί ακόμα και οι «νοικοκυραίοι» ήξεραν ότι στο δρόμο βρίσκονταν τα παιδιά τους και όχι κάποιες ιδεολογικοπολιτικές ομάδες. Ετρεμαν στην ίδια ότι κάποιος κουμπουροφόρος έντολος θα ξαναβγάλει το πιστόλι και θα ξαναρίξει στο φανόν ή κάποιος Καλαμπόκας θ' ανοίξει το κεφάλι κάποιου παιδιού. Ακόμα και το «που είναι το κράτος να μας προστατεύει;» ακούστηκε πολύ λίγο από στόματα «νοικοκυραίων» εν αντιθέσει με τα στόματα των λυσσασμένων Πρετεντέρακηδών και λοιπών τηλεαστέρων.

Ενα χρόνο από τότε, με την προβοκατορολογία κυριάρχη στα αστικά ΜΜΕ και στο λόγο όχι μόνο εκείνων που από την αρχή πολέμησαν λυσσασμένα την εξέγερση (Περισσός), αλλά και εκείνων που προσπάθησαν να κερδοσκοπήσουν πολιτικά (ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ), εξακολουθούμε να έχουμε την ίδια άποψη. Δεν πρέπει να υπάρχει κανενός ειδομένης απολογητική για τις καταστροφές που προκάλεσε η εξέγερση. Ποιοι είναι αυτοί που μιλούν για καταστροφές; Οι τραπεζίτες που καταληστεύουν τον κόσμο; Οι πολιτικοί που πλιαστικολογούν το Δημόσιο; Ποιοι είναι αυτοί που χύνουν κροκοδειλιά δάκρυα για εργαζόμενους που έχασαν μεροκάματα; Ο Μήχαλος που πρότεινε να δουλεύουν οι εργαζόμενοι τρεις μέρες την εβδομάδα;

Τι καταστράφηκε στην Αθήνα; Σύμβολα της πολιτικής και κοινωνικής εξουσίας. Ιδιοκτησίες εκείνων που ρουφάνε το αίμα και τον ιδρώτα του εργαζόμενου λαού. Σύμβολα μιας φεύγοντος ευημερίας. Καταστράφηκαν και μικρομάγαζα, μας λένε. Ελάχιστα ήταν αυτά στην Αθήνα, καθόλου στην επαρχία. Σε μια αυθόρυμη εξέγερση δε μπαίνουν όρια. Οπως δε μπήκαν όρια στην εξέγερση του Λος Αντζελες το 1992, του Παρισιού το 1994, των γαλλικών προαστίων τ

■ Υπουργείο Παιδείας

Επίθεση υπό το πέπλο της «διαβούλευσης»

Να εμπλέξει ό,τι κινείται στο χώρο της εκπαίδευσης στην παγίδα της «διαβούλευσης», ώστε να καλιεργούνται αυταπάτες ότι μπορούν να διθούν λύσεις προς το συμφέρον του δημόσιου σχολείου και των εκπαιδευτικών, να αδυνατίζει το μέτωπο αυτών που σήμερα βρίσκονται κυρίως στην πρώτη γραμμή των πυρών της αντιδραστικής αντιεκπαιδευτικής πολιτικής (ωρομίσθιοι, αναπληρωτές, νηπιαγωγεία), να τσουλάει ο καιρός προς όφελος της κυβέρνησης και τελικά να περνούν οι αποφάσεις της, επιχειρεί η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας. Πρόθυμους συνεργάτες βρίσκει σ' αυτό το αλισβερίσι του στημένου διαλόγου τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών, με πρωταγωνιστές τους πασόκους της ΔΟΕ, που λειτουργούν λίγο-πολύ ως γραφείο Τύπου της Αννας Διαμαντοπούλου, αναπταράγοντας, χωρίς σχόλια, τις δηλώσεις της υπουργού Παιδείας και τα ξετοίπωτα ψέματά της, όταν οι θέσεις και προθέσεις της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Παιδείας είναι ήδη ορατές τοις πάσι και όταν ήδη στο δρόμο άρχισαν να βγαίνουν οι παρίες της εκπαίδευσης (αναπληρωτές-ωρομίσθιοι), θορυβημένοι από τις ανακοινώσεις περί του νέου τρόπου προσλήψεων. Για τα μάτια η ΟΛΜΕ (έχει επικεφαλής Δακίτη πρόδεδρο, ο οποί-

οι για λόγους αντιπολιτευτικής δημογωγίας έχει νόημα να αντιδρά σ' έναν ελεγχόμενο βαθμό) κήρυξε μόλις μια τρίωρη στάση εργασίας, ενώ η ΔΟΕ περί άλλα τυρβάζει, βγάζοντας καταγγέλιες εναντίον των εκπαιδευτικών που αγωνίζονται να αναδείξουν τα μεγάλα προβλήματα και να κινητοποιήσουν για τη λύση τους τη βάση των εκπαιδευτικών, επειδή είναι έξω απ' το μαντρί στο οποίο επιθυμεί η ίδια να την εγκλωβίσει.

Πονηρή η Διαμαντοπούλου δεν αποκαλύπτει όλα τα χαρτιά της, βάζοντας μόνο το γενικό πλαίσιο και αφήνοντας για τη «διαβιουλέυση» τα κρίσιμα σημεία. Ομως, αικόμα και από αυτό το γενικό πλαίσιο έχει γίνει καθαρό ότι το υπουργείο Παιδείας ετοιμάζει νέα μεγάλη επιθέση, αρχής γενομένης από τον «εργασιακό βίο» των εκπαιδευτικών. Τα προμηνύματά της, μας τα φέρνουν ξεκάθαρα οι συνεχείς δηλώσεις για «υπερπληθώρα» εκπαιδευτικών, οι αναφορές στις σχετικές «έρευνες» του ΟΟΣΑ, οι ανακοινώσεις για το νέο τρόπο προσλήψεων, η απόφαση να προχωρήσει η αξιολόγηση-συμμόρφωση των εκπαιδευτικών, αλλά και όλα τα συμπαραμορτούντα, όπως η απάτη του 1 δισ. ευρώ για την Παιδεία στον προϋπολογισμό, τα τερτίπια που επιχειρούν να καμουφλάρουν τη νομιμοποίηση των κολεγίων και την ενσωμάτωση της

σχετικής ευρωπαϊκής οδηγίας και η συναίνεση για ένα λύκειο περισσότερο αυταρχικό και σκληρό και ένα σύστημα πρόσβασης σε ΑΕΙ-ΤΕΙ περισσότερο εξετασιοκεντρικό.

Εξειδικεύοντας τις άμεσες προτεραιότητές της, η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας, ξεκαθάρισε πως:

◆ Όλες οι προσλήψεις στην εκπαίδευση θα γίνονται μέσω ΑΣΕΠ. Προϋπόθεση προσμέτρησης της προϋπηρεσίας θα είναι η επιτυχία στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Οι υφιστάμενοι πίνακες διοριστέων με την προϋπηρεσία θα πάψουν να ανατροφοδοτούνται μετά τον Ιούλιο του 2010. Θα υπάρξει μεταβατική περίοδος κατά την οποία θα εξακολουθήσουν να ισχύουν οι υφιστάμενοι πίνακες διοριστέων με την αντίστοιχη προϋπηρεσία.

Το υπουργείο αρνείται να πει πόση θα είναι αυτή η περίφρημη μεταβατική περίοδος και καλεί τους εκπαιδευτικούς να μπουν στη «διαβούλευση» για να αποφασίσουν ποιους από τους συναδέλφους τους θα καρατομήσουν. Σημειώνουμε πως τώρα από 45.000 εκπαιδευτικοί σταλίζουν στους πίνακες προϋπηρεσίας, που τη μάζεψαν ώρα-ώρα με πολύ κόπτο, αίμα και κόστος οικονομικό γυρνώντας ανά την Ελλάδα. Στο τραπέζι των συζητήσεων που ήδη έγιναν έπειτα και η ιδέα της «συνέντευξης», ώστε να κρίνονται

οι «κατάλληλοι» για την εκπαίδευτική πράξη. Το «όπτοιος έχει μπάρμπα στην Κορώνη», που εξακόντισε η Διαμαντοπούλου για να λοιδορίσει τους εκπαιδευτικούς, επιστρέφεται στην ίδια. Το υπουργείο μας έχει καταστήσει απόλυτα σαφές πώς επιθυμεί να είναι οι «κατάλληλοι» εκπαιδευτικός οσφυοκάμπτης και θιασώτης των επιλογών της κυβέρνησης, του υπουργείου Παιδείας, του συστήματος. Το υπουργείο διεμήνυσε πως ούτε οκέανος ψη φεν υπάρχει για διορισμούς με βάση την ημερομηνία λήψης του πτυχίου (η κατάργηση της επετηρίδας από τον Αρσένη Θεωρείται θέσφαττα για το σύστημα), που έτσι κι αλλιώς δεν προβλήθηκε ούτε απαιτήθηκε από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

◆ Οι ωρομίσθιοι θα εξακολουθήσουν σε «ειδικές περιπτώσεις» να στελέχωνται και τα τιλοτικά ολοήμερα σχολεία (τα αναμορφωμένα ντε, με τα νέα αναλυτικά προγράμματα και τους επιμορφωμένους εκπαιδευτικούς). Η προεκλογική δέσμευση πήγε στο άψε σβήσε περίπτωτο για να μη μας αφήσει καμιά αμφιβολία η Αννούλα για το πώς εννοεί το «πρώτα ο μαθητής». Αυτοί, λοιπόν, οι εργαζόμενοι υπό καθεστώς γαλέρας εκπαιδευτικοί, θα βρουν το παιδαγωγικό νήμα να επικοινωνήσουν με το μαθητή, γυρνώντας 2, 3 και περισσότερα σχολεία την εβδομάδα, για να αμειφθούν πλουσιοπάροχα με 10 ευρώ μικτά την ώρα για 12 ώρες το ανώτατο την εβδομάδα! Οι «ειδικές περιπτώσεις» που επικαλείται το υπουργείο αποκτούν περιεχόμενο, αν θυμηθούμε τις προγραμματικές δηλώσεις της Διαμαντοπούλου για στελέχωση των ολοήμερων με μόνιμους εκπαιδευτικούς «στα βασικά μαθήματα».

◆ Θα ενεργοποιηθεί ο θεσμός του «δόκιμου εκπαιδευτικού».

Η «λογοδοσία» και η «διασφάλιση της ποιότητας» ντύνουν την αξιολόγηση και κατηγοριοποίηση του εκπαιδευτικού. Το σενάριο για άρση της μονιμότητας δεν είναι επιστημονικής φαντασίας.

- ◆ Η μονοετής υποχρεωτικότητα για το νηπιαγωγείο είναι ουσιαστικά

Με μια εμετική ανακοίνωση, την 1η Δεκέμβρη, η νέα γηγεσία της ΠΟΣΔΕΠΙ αναφέρεται στα «φαινόμενα βίας, λεγλασιών και καταστροφών μέσα στα Πανεπιστήμια», δείχνοντας ότι αυτό είναι το μόνο που την ενδιαφέρει. Είναι γνωστό, εξάλλου, το φιάσκο της προσπάθειάς της να οργανώσει συλλαλητήριο «κατά της τρομοκρατίας». Απέτυχε, αλλά δεν το βάζει κάτω.

■ ΠΟΣΔΕΠ

Το μακρύ χέρι του Χρυσοχοίδη

φαστή συνέλευσης, ούτε το ότι το αγωνιζόμενο φοιτητικό κίνημα, για να κρατήσει ζωντανό τον αγώνα του 1973, καταλαμβάνει τους πανεπιστημιακούς χώρους εκείνες τις μέρες. Εποι, αφού αναφέρει μερικά παρόμοια «εγκληματικά» περιστατικά, καταλήγει στο εκπληκτικής διαστροφής συμπέρασμα, ότι «πρέπει να αναφέρουμε τα διάφορα διοχρονικά φαινόμενα ουσιαστικής κατάλυσης του πανεπιστημιακού ασύλου είτε με τις καταλήψεις μέρους -μερικές φορές ιδιαίτερα σημαντικού- της ακίνητης περιουσίας των πανεπιστημίων, είτε με την ύπαρξη λειτουργιών και δράσεων μέσα σε πανεπιστημιακούς χώρους, στις οποίες δεν αισκέπται κανένας έλεγχος, από τα -κατά τα άλλα απόλυτα δημοκρατικά εκλεγμένα- θεσμικά όργανα των ίδουμάτων».

αιροφρομή, ώστε να γενικεύσει και να βάλει στο στόχαστρο το σύνολο των διεκδικήσεων.

Κομβική φράση, αποκαλυπτική των προθέσεων της, είναι η αναγρέυση «λειτουργιών και δράσεων μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους, στις οποίες δεν αισκείται κανένας έλεγχος από τα θεσμικά όργανα των Ιδρυμάτων» σε απόδειξη «κατάλλησης του πανεπιστημιακού ασύλου». Εδώ φωτογραφίζει καθαρά τον εναλλακτικό ιστότοπο αντι-πληροφόρησης Athens.indymedia, του οποίου ο σέρβερος «φιλοξενείται» στο ΕΜΠ. Αυτό που δεν τολμησαν να κάνουν η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας, μετά και τις αντιδράσεις που προέκυψαν, να καταφερθεί δηλαδή ενάντια στις πρατανικές αρχές του ΕΜΠ, μετά την άσκηση δίωξης από την εισαγγελία, το κάνει η ΠΟΣΔΕΠ, αφήνοντας στην άκρη όλα τα προσχήματα!

σοφαρότητα το τεράστιο θέμα της ασφάλειας και της εύρυθμης λειτουργίας των πανεπιστημίων», ενώ απαιτεί από τη Σύνοδο να μεριμνήσει για την «ποιότητα της ακαδημαϊκής ζωής μέσα στα πανεπιστήμια». Προφανώς, ως «ποιότητα» γνέα ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ εννοεί ένα αποστειρωμένο πανεπιστήμιο, στο οποίο η ελεύθερη διακίνηση ιδεών και οι αγωνιστικές διεκδικήσεις θα είναι παρελθόν, ώστε να μπορεί η καπιταλιστική αγορά να ρυθμίζει τις σπουδές σύμφωνα με τις ανάγκες της.

από όπου και αν προέρχονται». Η ΠΟΣΔΕΠ κάνει ένα ακόμη βήμα, πλάθοντας το νοητικό σχήμα «τρομοκρατία – φαινόμενα βίας – καταλήψεις – φοιτητικό κίνημα». Ολα στο ίδιο τσουβάλι, τα πάντα στο στόχαστρο, για να βασιλέψει παντού η σιωπή και η παράλυση του τρόμου.

Οποιος αγωνίζεται είναι «τρομοκράτης», είναι το μήνυμα της ΠΟΣΔΕΠ. Οχι μόνο ο αντάρτης πόλης, αλλά και οι φοιτητές που «σπάνε» μια αντιδραστική μάζωξη καθηγητάδων που αποφασίζουν ενάντια στα συμφέροντα του φοιτητικού κινήματος, και οι φοιτητές που αποφασίζουν κατάληψη, και τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια που εκφράζουν την αλληλεγγύη τους μέσα από πανεπιστημιακούς χώρους. Η νέα ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ (Πασόκοι, δεξιοί Συγχρητιστές και Ιεροκό Λεξιοί)

Η ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ αποφάσισε να γίνει μπροστάρισσα, προσπαθώντας ν' ανοίξει ένα θέμα στο οποίο η κυβέρνηση αντιμετωπίζει μεγάλες δυσκολίες. Μια νέα «φάλαγγα» στο δρόμο του κινήματος ανέλαβε δράση.

Γιάννης Ξ.

ανεφάρμοστη. Και φέτος δεν θα πραγματοποιηθεί καμιά αλλογή, ώστε να μην αναστατωθούν τα παιδιά και οι οικογένειές τους. Ανακαλείται η εγκύλιος της 2/10/2009, με την οποία δεν προβλέπεται η έκδοση βεβαίωσης παρακολούθησης του νηπιαγωγείου για την εγγραφή στην Α' Δημοτικού. Για τη φετινή χρονιά θα ζητηθούν οι βεβαίωσεις απλά για να γίνει καταγραφή ποια παιδιά έχουν και ποια δεν έχουν. Όλα τα παιδιά, όμως, θα εγγραφούν στην Α' Τάξη του Δημοτικού. Από την επόμενη χρονιά 2010-2011 η βεβαίωση θα είναι υποχρεωτική. Η διετής υποχρεωτική προσχολική ογκώγη δεν θα θεσμοθετηθεί σε καμιά περίπτωση, χωρίς να έχουν ολοκληρωθεί οι αναγκαίες υποδομές.

Είναι φανερό ότι η Διαμαντοπούλου συνεχίζει την πολιτική της ΝΔ. Το σλόγκον της μη διατάραξης του οικογενειακού προγραμματισμού έχει παλιώσει πια, έχει πιάσει την τριετία και το πρωτολάνσαρε η ΝΔ για να απογυμνώσει το νόμο, που η δια θέσπισε. Τα τερτίπια με τη μη έκδοση βεβαίωσης παρακολούθησης που έφυγε για να μείνει (τουλάχιστον για φέτος), δεν είναι τίποτε άλλο παρά στάχτη στα μάτια εκπαιδευτικών και γονιών. Το υπουργείο δεν είναι διατεθειμένο να κάνει πολλά πράγματα με τις υποδομές σε νέα νηπιαγωγεία (δεν είναι τυχαία η επίκληση του μίζερου προγραμματισμού του ΟΣΚ, της σοβαρής οικονομικής κατάστασης, κ.λπ.), γ' αυτό και «αγοράζει» χρόνο, ώστε νηπιαγωγοί και γονείς να κάτσουν στ' αυγά τους και να μη διεκδικούν, με τη βοήθεια και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

◆ Το ωράριο των νηπιαγωγών θα συζητηθεί στο πλαίσιο της διαπραγμάτευσης, ώστε να βρεθεί «λύση που να ικανοποιεί και τις δύο πλευρές». Για την τρέχουσα σχολική χρονιά παραμένει η πρωινή ζώνη 7-8 για να μην αναστατωθούν οι γονείς.

Η «λύση που θα συμφέρει και τις δύο πλευρές», ασφαλώς και δεν είναι προς το συμφέρον των νηπιαγωγών, που διεκδικούν θεσμοθετημένο ωράριο καταρχάς στο πλαίσιο του ισχύοντος σε όλη την πρωτοβάθμια, ως άμεσο μέτρο άμυνας και στη συνέχεια εξίσωση όλων με το ωράριο των εκπαιδευτικών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Η «πρόσκαιρη» και πάλι διατήρηση της πρωινής ζώνης 7-8, με την επίκληση της «αναστάτωσης» των γονιών είναι το τυρί της διαώνισης της στο διηγεκές. Αποτελεί διακηρυγμένη θέση του ΠΑΣΟΚ ότι το νηπιαγωγείο επιπτελεί και κοινωνικό ρόλο (η ενίσχυση του κοινωνικού χαρακτήρα ήταν και θέση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΔΟΕ στο πρόσφατο συνέδριο, ενώ οι σκόπιμες ταυτίσεις με το ρόλο των παιδικών σταθμών είναι επαναλαμβανόμενη τακτική από πολλές πλευρές) και επομένως πρέπει να καλύπτει τις ανάγκες των εργαζόμενων γονιών, δηλαδή των απασχολήσιμων δούλων, των οποίων οι εργασιακές σχέσεις είναι λάστιχο. Άλλωστε, μόλις πρόσφατα στις προγραμματικές δηλώσεις, η Διαμαντοπούλου, τόνισε πως η προσχολική εκπαίδευση θα είναι για «όλα τα παιδιά άνω των 3 ετών»!

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό πως οι εκπαιδευτικοί δεν έχουν άλλο δρόμο από το δρόμο του αποφασιστικού, μαζικού, παρατεταμένου, δυναμικού ογκού και πως δεν έχουν καμιά θέση στα παζάρια και στις «διαβουλεύσεις» του υπουργείου Παιδείας. Σ' αυτό το δρόμο μόνο τρικλοποίες θα τους βάζει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, γ' αυτό και η ρήξη με αυτήν αποτελεί αποφασιστική προϋπόθεση νίκης.

Γιούλα Γκεσούλη

■ Σκάνδαλο ηπιέλαιου

Ούτε για τα μάτια δεν κάνουν ελέγχους

Γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο για το μολυσμένο ηλιέλαιο που βρέθηκε και πάλι στη Γερμανία (δυο παρτίδες, μία το Σεπτέμβρη και μία το Νοέμβρη). Αναφέραμε επίσης ότι από σύντομο ρεπορτάριο που κάναμε, διαπιστώσαμε ότι οι αρμόδιες ελληνικές αρχές, μολονότι είχαν πάρει τα δυο σήματα έγκαιρης προειδοποίησης από τη Γερμανία (alert) δεν έκαναν τίποτα για να δουν μη τυχόν έχει έρθει και στη χώρα μας μολυσμένο ηλιέλαιο. Αυτή τη βδομάδα κάναμε πιο συστηματικό ρεπορτάριο το οποίο όχι μόνο επιβεβαίωσε τις εκτιμήσεις της περασμένης εβδομάδας, αλλά αποκάλυψε πως ο υποτιθέμενος ελεγκτικός μηχανισμός για τα φυτικής προέλευσης προϊόντα είναι αναφέρεται μόνο στην ερωτημάτων μας, λες και βρισκόταν στο μαγαζί του πατέρα του και τον ενοχλήσαμε.

Επί σειρά ημερών προσπαθούσαμε να μιλήσουμε με τον πρόεδρο του ΕΦΕΤ, αναπληρωτή καθηγητή της Γεωπονικής Αντώνιο Ζαμπέλα, πλην όμως κατέστη αδύνατο. Αφήσαμε μήνυμα στις γραμματείς του να επικοινωνήσει ο ίδιος μαζί μας, εξηγώντας τι θέλουμε να τον ρωτήσουμε. Δεν επικοινώνησε, επειδή προφανώς δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι οι υπηρεσίες του δεν έκαναν απολύτως τίποτα μετά τα γερμανικά alert.

Αρμόδιος της Διεύθυνσης Εργαστηριακών Ελέγχων του ΕΦΕΤ, με τον οποίο επικοινωνήσαμε, άρχισε να μας αναφέρει με υπερηφάνεια τι έκανε η υπηρεσία του το 2008, όταν είχε ξεσπάσει το σκάνδαλο του ηλιέλαιου. Τον διακόψαμε, για να του υπενθυμίσουμε ότι εμείς ρωτάμε τι έκαναν τώρα, μετά τα δύο γερμανικά alert, και τον ακούσαμε να μας απαντά ότι δεν είναι εξουσιοδοτημένος να κάνει ενημέρωση σε δημοσιογράφους!

Ειρωνία! Στις 10 Νοέμβρη, ο ΕΦΕΤ διαβίβασε σε έναν τεράστιο πίνακα αποδεκτών «έντυπα σχετικά με το Σύστημα Έγκαιρης Προειδοποίησης για τα Τρόφιμα και τις Ζωστροφές (RASFF)», μεταξύ των οποίων και έντυπα για τον τρόπο εφαρμογής του RASFF και τα καθήκοντα που απορρέουν για τις αρμόδιες υπηρεσίες. Βέβαια, μια δημόσια υπηρεσία που σέβεται αυτό το οποίο υποτίθεται ότι υπηρετεί δεν έχει ανάγκη από ενημερωτικά φυλλάδια. Ξέρει πολύ καλά τι πρέπει να κάνει. Οι δημόσιοι υπάλληλοι που δεν έχουν, βέβαια, ξεχάσει το σκάνδαλο του ηλιέλαιου, που ταρακούνησε ολόκληρη την Ευρώπη, μόλις πληροφορήθηκαν ότι ξαναβρέθηκε μολυσμένο ηλιέλαιο ρωσικής προέλευσης, θα έπρεπε να σκιτσούν για να δουν μήπως τέτοιο ηλιέλαιο έχει περάσει και στην Ελλάδα. Οι αρμόδιες υπηρεσίες, όμως, δεν έκαναν -όπως θα δούμε- ούτε αυτά που προβλέπονται από τη συμμετοχή της Ελλάδας στο RASFF.

Καταρχάς, ο ΕΦΕΤ έπρεπε να

κέντρα Προστασίας Φυτών και Ποιοτικού Ελέγχου, να ζητήσει πλήρη «χαρτογράφηση» των εισαγωγών ηλιέλαιου τουλάχιστον για το επίμαχο χρονικό διάστημα και δεσμοευτικούς ελέγχους για παρτίδες που προήλθαν από τις ύποπτες πληγές σαφώς.

Αυτά τα στοιχειώδη έπρεπε να κάνουν. Και δεν έκαναν απολύτως πάρα πολλά πήγαν τα alert.

Επί σειρά ημερών προσπαθούσαμε να μιλήσουμε με τον πρόεδρο του ΕΦΕΤ, αναπληρωτή της Γεωπονικής Αντώνιο Ζαμπέλα, πληγές που εμφανίστηκε μετά την επιμονή μας είπε να περιμένουμε καναδινό ώρες, για να 'ρθουν οι κοπελές που παίρνουν τα alert! Αυτός δεν είχε ιδέα για τι του μιλούσαμε! Εξέφρασε μάλιστα δυσφορία για την πιεστικότητα των ερωτημάτων μας, λες και βρισκόταν στο μαγαζί του πατέρα του και τον ενοχλήσαμε.

Το κρυφούλι έπαιζε η αναπληρωτρια διευθύντρια Μεταποίησης, Τυποποιήσης και Ποιοτικού Ελέγχου Ευαγγελία Κουρέντα. Στο τηλέφωνο δεν έβγαινε, γιατί ήταν συνεχώς σε... επείγουσα απασχόληση. Κάποια στιγμή, είπε σε υφισταμένη της να μας απαντήσει, ότι αν επειγόμαστε να απευθυνθούμε στο Γραφείο Τύπου του υπουργείου! Σηκωθήκαμε και πήγαμε στην έδρα της Διεύθυνσης. Αφού περιμέναμε 40 λεπτά στο διάδρομο έξω από το γραφείο της, ειδαμε την κ. Κουρέντα να φεύγει, χωρίς να έχει διάθεση να μας απαντήσει, διότι... πνίγεται στη δουλειά. Με την ίδια αγένεια μας παρέπεμψε σε υφισταμένη της, η

«Προφανώς είσαι εξουσιοδοτημένος να μιλάς μόνο για το 2008, φίλε μου», του είπαμε. Την απάντηση μας την είχε δώσει εμμέσω πληγών σαφώς.

Επικοινωνήσαμε με το Περιφερειακό Κέντρο του Πειραιά. Ο αρμόδιος αρνήθηκε να εμφανιστεί και ο υπόλληλος που εμφανίστηκε μετά την επιμονή μας μας είπε να περιμένουμε καναδινό ώρες, για να 'ρθουν οι κοπελές που παίρνουν τα alert! Αυτός δεν είχε ιδέα για τι του μιλούσαμε! Εξέφρασε μάλιστα δυσφορία για την πιεστικότητα των ερωτημάτων μας, λες και βρισκόταν στο μαγαζί του πατέρα του και τον ενοχλήσαμε.

Το κρυφούλι έπαιζε η αναπληρωτρια διευθύντρια Μεταποίησης, Τυποποιήσης και Ποιοτικού Ελέγχου Ευαγγελία Κουρέντα. Στο τηλέφωνο δεν έβγαινε, γιατί ήταν συνεχώς σε... επείγουσα απασχόληση. Κάποια στιγμή, είπε σε υφισταμένη της να μας απαντήσει, ότι αν επειγόμαστε να απευθυνθούμε στο Γραφείο Τύπου του υπουργείου! Σηκωθήκαμε και πήγαμε στην έδρα της Διεύθυνσης. Αφού περιμέναμε 40 λεπτά στο διάδρομο έξω από το γραφείο της, ειδαμε την κ. Κουρέντα να φεύγει, χωρίς να έχει διάθεση να μας απαντήσει, διότι... πνίγεται στη δουλειά. Με την ίδια αγένεια μας παρέπεμψε σε υφισταμένη της, η

οποία μας είπε ότι δικό της καθήκοντο είναι να διανέμει τα alert και δεν ξέρει τίποτ' άλλο!

Το συμπέρασμα είναι προφανές. Η συγκεκριμένη αρμόδια Διεύ

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ No 5

ANTIKYΝΩΝΙΚΑ

Διο χιλιάδες και εννέα: father τα μάδες τα νέα;
Ακρως σοβαρή πλακίτσα, στίχοι: Κοκκινοσκουφίτσα.

Ενδεια φέρον συχνά το ενδιαφέρον, σ' αυτό τον κόσμο που μπορεί να ρερητρέψει το ρερητρεύμένο ρο, αλλά κολλάει στα εξεζητημένα ζήτα και ζήτω -γι' αυτό και εγεγαμήδη παρά του γεγαμημένου γάμα- κι εξακολουθεί να πορεύεται εδελοτυφλώντας... «Ο στωικισμός είναι η αυτοκονία. Εξάλλου στα μέτωπα οι άνδρωποι άρχισαν πάλι να πεδαίνουν. Αν κάποτε υπάρχει ένας κόσμος ειρηνικός, ευτυχισμένος, τι θα σκεφτεί γι' αυτά τα πράγματα; Ιωσής αυτό που κι εμείς σκεφτόμαστε για τους κανίβαλους, για τις μυσίες των Αζέτεων, για τις δίκες μαγισσών. Ολα είναι ίδιαν» (Cesare Pavese – οι τελευταίες ημερολογιακές σημειώσεις – 14 Ιούλιο 1950). Ομως, όσο είμαστε όρδιοι, ας συνεχίσουμε να κάνουμε τους προϊστορικούς δυνάστες του Ανδρώπου –που δεν είναι πάντα μόνο απέναντι- ν' ανησυχούν...

Κλείσαμε χρόνο αγάπη μου

Η αστειονομική συντάκτης της στήλης –πρόκειται για τη γνωστή ρουφιάνα πλην άμαρτο και αμέμπτου ηδικής δεσμονίδα Άννα Μπατάκη-Βασον, ψυπακολόγο, εκπαιδεύτρια παπαγάλων και ένα κορίτσι κλάσικου νηπιαγωγείου, δύο βρέφη από βρεφονηπιακό σταδιού περιφερειακού δήμου και μία μαθήτρια της πρώτης δημοτικού σε σχολείο των βορείων προ αστέων. Επίσης, σύμφωνα με ανεπιβεβαίωτες πληροφορίες, στην είσοδο των εγκληματολογικών εργαστηρίων –που βρίσκονται δίπλα σε γνωστό «Beauty Shop»– άνοιξε «Duty Shop» όπου πωλούνται χύτρες, κατσαρόλες, μαστραπάδες, σαγανάκια και ένας τέντερης που κύλησε και βρήκε το καπάκι κι ένα παπάκι (κλεμμένο). Επίσης διατίθενται σακούλες σκουπιδιών, πέτρες κάθε μεγέθους και χημικής σύστασης, σάλια, νύχια, καθώς και τρίχες (γίνονται και κανταΐφι κατόπιν παραγγελίας). Όλα τα είδη είναι σε καλή κατάσταση και οι τιμές τους είναι χαμηλές, ενώ εκτελούνται και μεταφορές (αποτυπωμάτων, εδωδίμων και ειδών κιγκαλερίας).

Τον καιρό αυτό είμαι απορροφημένη με τον νέο δεσμό του ανοιχτού κωλείου [κοντά τα χέρια, αυτή είναι η ορδή γραφία του] που διαδέχθηκε το ανοιχτό πανεπιστήμιο. Μετά από τόσους αιώνες ζωής, με τη γιαγιά-Εξουσία και τον υπερατλαντικό λόγο να μην ξεπατέρυνται ποτέ, με τον κυνηγό να μην υπακούει στη Βάρκιζα και να τον αποκρύψει το κόμμα της μη άμεσης επανάστασης, η Κοκκινοσκουφίτσα ξαναμαδάινει την αριθμητική. Τι άδροισμα μάς δίνει το «ουν Αδηνά και χείρα κίνει», τι υπόλοιπο η «φωτιχή πλην τίμια κοπέλα», τι γινόμενο οι «επτά επί Θήβαις» και τι πληίκο η «μάθηση διά βίου». Μαθαίνω τις ομοιότητες επιταγής και υποταγής, βίου και βίας, χοίρων και μη χειρών βέλτιστων. Και είμαι και άμεσα συνδεδεμένη με την αγορά εργασίας. Κωλέγια, μεγάλη υπόδεση σύντροφοι! ΑΕΙ και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων α, μην...

Προσέξτε αδερφοί μας του ΚΚΕ, αύριο που είναι 6 Δεκεμβρίου δεν γιορτάζουμε τίποτα. Μη σας παραπλανήσουν τίποτε σειρήνες (ποιων έντολων συντρόφων μας εργαζομένων ρε;), τίποτε πράκτορες και τίποτε προβοκάτορες. Στο ύψος σας εσείς! Καλύτερα μάλιστα να καθήσετε μέσα, γιατί ίσως βγουν οι γνωστοί-άγνωστοι. Εμείς οι άγνωστοι-γνωστοί δεν έχουμε καμιά σχέση μ' αυτούς. Για να περάσει η ώρα, όποιος βρει πέντε διαφορές των νέων μας με αυτούς του κατηχητικού, δα κερδίσει κουπόνια.

Επαύε να είναι ξεσαμάρωτη η Νέα Δειμοκρατία [εκ του «δείμος»], αφού πλέον «habemus samaras», την έβδομη σφραγίδα [ποια παρτίδα σκάκι και ποιος Bergman ρε;] στην προεδρία της ΝΔ. Φήμες που δέλουν τον πεταλωτή να μετακινείται στη γαλάζια παράταξη –ώστε να κλείσει το ζήτημα σαμάρωμα-πετάλωμα– δεν επιβεβαιώθηκαν. Για την μη εκλογή Πανίκα, το γραφείο τύπου της στήλης εξέδωσε την ακόλουθη λιτή και λυτή ανακοίνωση: «Με δλίψη υποδεχόμαστε τη γαλάζια επυμηγορία. Ο αγνός πατριώτης, ο ακέραιος αδειοδότης νομάρχης-μονάρχης κι ενεχόμενος σε πλείστες όσες υποδέσεις δημοσίου ενδιαφέροντος και ιδιωτικού συμφέροντος, παραμένει απλός στρατιώτης και ούτε καν δεκανέας! Παρόλο που ο ίδιος δεωρεί ότι νίκησε [δεν γωρίζαμε ότι η πνευμονία δεν διατάρασσε ούτε στο ελάχιστο κι αφήνει διλιθερά άδικτες τις εγκεφαλικές λειτουργίες!]. Ζορό, η δόνα Κοντσίτα, η δόνα Αρδόνα και η Κοκκινοσκουφίτσα, είμαστε μαζί σου, χαζοί σου, γαζί σου, λαζοί σου, ναζί σου. Εν τούτω Πανίκα». Ανδ' ημών [ποιος Γουλιμής ρε;] Ανδρίος.

Κοκκινοσκουφίτσα

kokinoskoufita@eksegersi.gr

* Είπα για την Αφρώδη αλ Σαχλέ και δυμήδηκα: τι καλά που [ηγ] τα σούρνεις ρε σ. Γιώργη στο «Βαδύ Κόκκινο»... Αλήθεια –βοηθάτε σ. Γραμματίζομενοι– το μικρόνους είναι και δηλυκό, αλλά υπάρχει δηλυκό στον όρο «γενίτσαρος»;

■ 109η συνεδρίαση Πέμπτη, 3.12.09

Δίκη ΕΛΑ τέλος! Με αθώωση όλων των κατηγορούμενων, με διαφορετικό σκεπτικό για τον καθένα. Σχεδόν εφτά χρόνια μετά τη σύλληψη των Χρ. Τσιγαρίδα, Κ. Αγαπίου, Ειρ. Αθανασάκη και Αγγ. Κανά, το πενταμέλης εφετείο κακουργημάτων απαλλάξεις τους τρεις (ο Κ. Αγαπίου είχε στο μεταξύ πεθάνει), με μια απόφαση-παζλ, η οποία περιλαμβάνει αρκετά ενδιαφέροντα στοιχεία.

– Καταρχάς, υπάρχει ένα σκέλος ομόφωνης απόφασης, το οποίο αποδομεί εν μέρει τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης, στην οποία στηρίχτηκε η καταδίκη όλων των κατηγορούμενων στην πρώτη πρωτόδικη δίκη (οπτική διάσταση) της ΕΛΑ, οι δε Αγαπίου, Αθανασάκη, Κανάς διότι δεν αποδείχθηκε ότι υπήρξαν μέλη του ΕΛΑ. Το σκέλος που αποφασίστηκε ομόφωνα η αθώωση των κατηγορούμενων είναι αυτό της προμήθειας και κατοχής εκρηκτικών.

– Δεύτερο, υπάρχει ένα ακόμη σκέλος ομόφωνης αθώωσης με το σκεπτικό ότι μια σειρά χώρων που «χτύπησε» ο ΕΛΑ, όπως το ΠΕΡΠΑ, το ΕΛΚΕΠΑ ή, δεν μπορούν να θεωρηθούν εγκαταστάσεις κοινής ωφέλειας και επομένως τα αδικήματα έχουν παραγραφεί.

– Τρίτο, αποφασίστηκε κατά πλειοψηφία 3-2 ότι επίσης δε μπορούν να χαρακτηριστούν εγκαταστάσεις κοινής ωφέλειας κτίρια από την απηρεσίας υπηρεσία, εφορίες, γραφεία ΙΚΑ ή, και επομένως οι σχετικές κατηγορίες παραγράφηκαν. Η μειοψηφία των δικαστών διέσωσε την προσωπική αξιοπρέπεια των μελών της ΕΛΑ, όπως το ΠΕΡΠΑ, το ΕΛΚΕΠΑ κ.ά., δεν μπορούν να θεωρηθούν εγκαταστάσεις κοινής ωφέλειας και επομένως τα αδικήματα έχουν παραγραφεί.

– Τέλος, οι μεν εκρήξεις θεωρήθηκαν ένα αδίκημα (έκρηξη κατ' εξακολούθηση), όπως τη γνώμη ότι οι εγκαταστάσεις αυτές είναι κοινής ωφέλειας. Κοινής ωφέλειας είναι μόνο οι εγκαταστάσεις παραπομπής και διανομής αγαθών όπως το νερό και το ηλεκτρικό ρεύμα, εγκαταστάσεις που βέβαια ποτέ δεν θα έτλητε μια επαναστατική οργάνωση.

– Τέλος, οι μεν εκρήξεις θεωρήθηκαν ένα αδίκημα (έκρηξη κατ' εξακολούθηση), όπως τη γνώμη ότι οι εγκαταστάσεις αυτές είναι κοινής ωφέλειας. Κοινής ωφέλειας είναι μόνο οι εγκαταστάσεις παραπομπής και διανομής αγαθών όπως το νερό και το ηλεκτρικό ρεύμα, εγκαταστάσεις που βέβαια ποτέ δεν θα έτλητε μια επαναστατική οργάνωση.

κές αρχής της συλλογικής ευθύνης.

Αγγ. Κανάς: Αθώος με πλειοψηφία 3-2 για απλή συνέργεια σε όλες τις εκρήξεις μέχρι και το Δεκέμβριο του 1993 (η μειοψηφία, όπως και για τον Τσιγαρίδα, ζήτησε ενοχή για απλή συνέργεια σε έκρηξη κατ' εξακολούθηση, με το σκεπτικό της πρωτόδικης καταδίκης). Αθώος με πλειοψηφία 4-1 για τις εκρήξεις του 1994. Αθώος ομόφωνα για την έκρηξη στην ΑΣΟΕΕ (τελευταία ενέργεια του ΕΛΑ). Για ποιο λόγο; Προφανώς, διότι –όπως είχαν προτείνει οι εισαγγελείς – είχε ξενοιάσει το διαμέρισμα της οδού Πάτημου, που βραφίστηκε γιαγκάκα και θεωρήθηκε απόδειξη

κε» στον Περιοσό (η μειοψηφία ζήτησε να κηρυχτεί ένοχος ως απλός συνεργός, όπως στην πρωτόδικη καταδίκαστη απόφοιτη).

Ειρήνη Αθανασάκη: Ομόφωνα αθώα, με διαφοροποίηση όμως στο σκεπτικό. Τρεις δικαστές έκριναν ότι δεν προέκυψε απολύτως τίποτα σε βάρος της (αν και δεν έγινε καθαρό, φαίνεται να επαναλαμβάνεται το αθωωτικό σκεπτικό της πλειοψηφίας του δεύτερου πρωτοβάθμιου δικαστηρίου), ενώ δύο έκριναν ότι ναι μεν υπήρξε μέλος του ΕΛΑ, όμως δεν προέκυψαν στοιχεία σε βάρος της για το διάστημα 1987-1995.

Καταβλήθηκε, δηλαδή, προσπάθεια να κρατηθούν κάποιοις ισορροπίες. Και καταδίκαστη απόφοιτη να κρατηθεί ως απλή συνέργεια στην Χρυσοχοΐδη-Διώτη-Σύρου-Νασιάκου. Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε στην πλειοψηφία των δικαστών αξιοπρέπεια και εντιμότητα. Αρνήθηκαν να γίνουν τυφλά όργανα της «αντιτρομοκρατίας», ενεργώντας σαν μέλη έκτακτου στρατοδικείου, μολονότι δεν αμφισβήτησα

ΠΕΚΟΠ ξεμπροστιάζει Λοβέρδο

Ασος στην προπαγάνδα και την αερολογία ο Α. Λοβέρδος, διάλεξε την πρώτη του επίσκεψη στις Βρυξέλλες, όπου πήρε μέρος στο συμβούλιο των υπουργών Εργασίας της ΕΕ, για να κάνει μια αικόνη επιδειξη τζάμπα μαγκιάς. Στο μακροσκελέστατο (καταπάτως το συνηθίζει) λογόδριό του είπε πολλά και διάφορα. Μεταξύ αυτών αναφέρθηκε και στις εργασιακές σχέσεις, για τις οποίες τον έχει πάσιει μεγάλος πόνος. Θυμήθηκε και την Κούνεβα, άσχετα αν δεν ήξερε καν με

Δεν είναι η πρώτη φορά που καταγγέλλουμε πάσιες, απειλές και επιθέσεις κατά συναδέλφων του κλάδου μας.

Η αποκρουστική περίπτωση της επίθεσης κατά της Κωνσταντίνας Κούνεβα είναι η κορυφή του πογόβουνου οι απειλές, οι πρειδοποιήσεις και οι επιθέσεις δεν σταμάτησαν καθόλου.

Λήγα από αυτά βγάνουν στην επιφάνεια και έχουν καταγγελθεί.

1. Τελευταία είχαμε πρειδοποιήσεις και απειλές κατά της προέδρου του σωματείου μας για να μην συμμετάσχει σε συγκέντρωση-εκδήλωση στην Θεσσαλονίκη με θέμα τις εργολαβίες.

2. Περίεργο τροχαίο απύχημα κατά συναδέλφου Δημήτρη Τσίργα στη Θεσσαλονίκη ο οποίος συμπτωματικά έχει καταγγελεί εργολάβους και βρίσκεται στα δικαστήρια.

3. Συναδέλφισσα από την Θεσσαλονίκη πρειδοποιήθηκε τηλεφωνικά να καθίσει στα αυγά της.

4. Μέχρι τώρα νομίζαμε ότι στη Θεσσαλονίκη επιμένουν να δρουν «παραδοσιακά». Φαίνεται όμως ότι εκσυγχρονίζονται αντιγράφοντας μεθόδους και δράσεις του «Αθηνοκοκεντρικού κράτους»....

Από τα τρίκυκλα μέχρι το

βιτριόλι όσο να 'ναι υπάρχει.... μία ποιοτική διαφορά στη δράση των εργοδοτικών κυκλωμάτων και των εντιμότατων βαρόνων της εργοδοσίας.

Αυτό φαίνεται ήθελαν να δείξουν με το καυστικό υγρό που περιέλουσαν το αυτοκίνητο της συναδέλφισσας **Βενετίας Μανωλοπούλου** στη Θεσσαλονίκη.

Φαίνεται ότι ο στρουθοκαμπλισμός από τις κυβερνήσεις και τα κόμματα και τους όλους θεσμούς «**του συστήματος εξουσίας**» έχει αποθραύσει όλους όσους δρουν στο παρασκήνιο ή στο προσκήνιο των δουλεμπορικών εργολαβικών εταιρειών.

Η σημερινή κυβέρνηση και οι υπουργοί **δικαιούντων** και **εργασίας**, δεν μπορούν να κρύβονται άλλο πίσω από επικοινωνιακές στρατηγικές και μεθοδεύσεις και να μην αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους.

Οι συνθήκες για να εκκλαψτεί το «αυγό του φιδιού» δημιουργήθηκαν από την κυβέρνηση Σημίτη που έφτιαξε δύο το νομικό οπλοστάσιο για να δρουν οι δουλέμποροι εργολάβοι (π.χ. Ν. 2156 /2001, αποφ. 182/1985 κ.λ.π.) και διατήρησε για προφορείς λόγους η Ν.Δ.

Τα ερωτήματα είναι αμελικά:

τι καθεστώς εργαζόταν (ενοικιαζόμενη την χαρακτήριση) ή δεν έχει τη διαφορά ανάμεσα σε ενοικιαζόμενους εργαζόμενους και σε εργαζόμενους εργολάβων.

Η ανακοίνωση της ΠΕΚΟΠ, που παραθέτουμε στη συνέχεια, εκδόθηκε την επομένη του σάου Λοβέρδου στις Βρυξέλλες και μάλλον χωρίς να είναι γνωστές οι δηλώσεις του. Δύνει την καλύτερη απάντηση στον δημογωγό πολιτικάντη, ξεμπροστιάζοντάς τον για τη συμπεριφορά του.

◆ **Γιατί ο Υπουργός Εργασίας και η κυβέρνηση διατηρούν αικόμα το ίδιο νομικό οπλοστάσιο;**

◆ **Θα καταργήσει αυτούς τους νόμους και πότε;**

◆ **Τα περιθώρια τελειωσαν, το ίδιο και οι παρελκυστικές πολιτικές, οι αναβολές και ο καιροσκοπισμός.**

Προειδοποιούμε ότι για όποιες επιθέσεις «**απτυχήματα**» κ.λ.π. συμβούν, πην ευθύνη από δω και πέρα αναλαμβάνει εξ ολοκλήρου η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και οι αρμόδιοι υπουργοί.

Και κάποιες αλήθειες για τα επικοινωνιακά τερτίπια του κυρίου Λοβέρδου ο οποίος δύο μήνες τώρα δεν καταδέχεται να μας δεχτεί.

Κύριε υπουργέ:

◆ **Το σπίτι της Κωνσταντίνας Κούνεβα** δεν δόθηκε ούτε από σας, ούτε από τη ΓΣΕΕ, ούτε από τον «φίλο του πρωθυπουργού» δημοσιογράφο ο οποίος πουλάγε εκδούλευση περιφερόμενος μεταξύ νοσοκομείου και διαφόρων υπηρεσιών για να πάρει συνέντευξη από την Κωνσταντίνα Κούνεβα.

◆ **Το σπίτι διεκδικήθηκε από την ΠΕΚΟΠ και το κίνημα αλληλεγγύης** που ανάγκασε την πρώην υπουργό εργασίας Πετραδιά να υπογράψει τη σχετική υπουργι-

κή απόφαση.

◆ **Το ίδιο το κίνημα διεκδίκησε το δικαίωμα στη ζωή, στην περίθαλψη και θα συνεχίσει να διεκδικεί, για να αποκατασταθεί (όσο είναι εφικτό κάτι τέτοιο) η υγεία της Κωνσταντίνας.**

◆ **Στη διαδρομή αυτή** οι μεγαλύτεροι σύμμαχοι του κινήματος ήταν οι τοίχοι οι οποίοι φώναζαν και θα συνεχίσουν να φραγάζουν:

Να αποκαλυψθούν οι ενοχοί που κατέστρεψαν την Κωνσταντίνα!

Εξω δύοι οι δουλέμποροι εργολάβοι από τον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα!

Θα συνεχίσουμε να παλεύουμε και να κραυγάζουμε αν και ξέρουμε ότι τα αυτιά σας έχουν τοίχους.

ΥΓ1: Αν θέλει η ΓΣΕΕ και ο «φιλεργατικός» υπουργός να δείξουν ευαισθησία, ας διευρύνουν την κατάκτηση μας αυτή και να χορηγούν εργατικές κατοικίες σε όλα τα θύματα των εργατικών αυτοχτών της εργοδοτικής αυθαιρεσίας.

ΥΓ2: Σχετικά με τους διάφορους δημοσιογράφους – παπαγαλάκια της εξουσίας και τους «περιφερόμενους επικοινωνιολόγους» του Ευαγγελισμού μάλλον θα χρειαστεί να επανέλθουμε.....

Το Δ.Σ. του σωματείου

Οι ευθύνες του κινήματος

Σε λίγες μέρες θα συμπληρωθεί ένας χρόνος από τη μέρα που οι δουλέμποροι αποπειράθηκαν να δολοφονήσουν με βιτριόλι την Κωνσταντίνα Κούνεβα. Το φρικτό αυτό γεγονός συνέβη σε μια συγκυρία (εξέγερση Δεκέμβρη) που ευνόησε την ανάπτυξη ενός κινήματος αλληλεγγύης, στηριζόμενου κυρίως σε ζωντανές δυνάμεις της εξέγερσης.

Το κίνημα αυτό ξεκίνησε σε μια βάση καταγγελίας και έκφρασης αλληλεγγύης προς τη μαχητική συνδικαλιστρια, σχετικά σύντομα, όμως, έθεσε στο στόχαστρο του –αν και όχι καθολικά– την «πέτρα του σκανδάλου»: το καθεστώς των εργολάβων-δουλέμπορων, στη μύτη των οποίων μπήκε μια μικρή ομάδα εργατιών-συνδικαλιστριών, μεταξύ των οποίων και η Κούνεβα. Ακόμα και τα κινήματα του κινήματος που έμειναν στο γενικό καταγγελτικό επίπεδο συνέδραμαν αποφασιστικά στην ανάδειξη του τεράστιου ζητήματος του δουλέμπορου, χάρη στη μαχητική τους

δράση, σε αντίθεση με άλλα κομμάτια, που ανέλαβαν τη στήριξη αυτού του ογώνα και η συμμετοχή τους εξαντλήθηκε μόνο σε μια υπογραφή. Είναι γνωστό στους παροικούντες την Ιερουσαλήμ, ότι η «Πρωτοβουλία 90 σωματείων» ουδέποτε υπήρξε τίποτα περισσότερο από μια σφραγίδα. Πολύ λίγοι ήταν εκείνοι που πήραν πραγματικά μέρος σ' αυτόν τον αγώνα.

Στη διάρκεια αυτού του ογώνα ανηφόρηκε η δυνατότητα για κάποιες κατακτήσεις. Ανηφόρηκε η δυνατότητα για να ξηλώνεται το πουλόβερ του δουλέμπορου, ξεκινώντας από τον ΗΣΑΠ (στον εργολάβο του οποίου εργαζόταν η Κούνεβα) και φτάνοντας στο ΑΠΘ, όπου η κατάληψη της πρυτανείας σε μια αιδηψότητα κινητοποίησης. Ομως, ο αντίπαλος αγόραζε χρόνο. Μετρούσε δυνάμεις και διαθέσεις. Και το κίνημα αποδείχτηκε κατώτερο των περιστάσεων. Πότε λόγω ιδεολογικών αγκυλώσεων και πότε απλά λόγω οπορτουνιστικών

υπολογισμών (για ορισμένους δεν έβγαινε πια πολιτική ή συνδικαλιστική υπεραρχία), άρχισε να υποχωρεί, να φεύγει από το προσκήνιο, ν' αφήνει τις μικρές δυνάμεις της ΠΕΚΟΠ χωρίς ουσιαστική μοχλητική στήριξη.

Το αποτελέσμα το βλέπουμε ήδη. Κανένας εργολάβος δεν ξηλώθηκε. Κανένας δημόσιος φορέας δεν τήρησε αυτά που είχε υπογράψει. Και τώρα, οι δουλέμποροι παίρνουν τη ρεβάνσ. Τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης δείχνουν το ξεσάλωμά τους. Αισθάνονται δυνατοί όχι μόνο για να μετωχειρίζονται τους εργαζόμενους σαν δούλους, αλλά και για να ενεργούν γκανγκστερικά.

Αυτές οι γραμμές δεν γράφονται χάριν κριτικής. Γράφονται για να ηχήσουν σαν ένα αικόνα καμπανάκι κινδύνου. Οι πραγματικά ταξικές δυνάμεις οφείλουν να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Το κίνημα ενάντια στο δουλέμπορο πρέπει να ανασυσταθεί. Να κάνει ένα νέο ξεκίνημα, βάζοντας σαν στόχο

Στην Παιανία ο Ιός της γρίπης H1N1 μεταλλάχθηκε σε H2 και στα δύο...

✓ Σε πελάγη ευτυχίας πλέι η απαντοχού γαυροσύνη. Το περασμένο Σαββατοκύριακο οι ερυθρόλευκοι επικράτησαν στα δυο ντέρμπι (ποδόσφαιρο και μπάσκετ) και απολαμβάνουν την κορυφή του βαθμολογικού πίνακα. Παρά το γεγονός ότι πρόκειται για μια εφήμερη χαρά, αφού στο τέλος του πρωταθλήματος τους τίτλους θα τους πανηγυρίσουμε εμείς οι πράσινοι, θα τους αφήσουμε να την απολαύσουν και να ζουν με την ελπίδα, η οποία –κατά την αναθεωρημένη λαϊκή ρήση– πεθαίνει προτελευταία, γιατί τελευταίος πεθαίνει ο Μητσοτάκης.

Ως είθισται, θα σχολιάσουμε όσα έγιναν στα ντέρμπι, ξεκινώντας από το μπάσκετ. Οπως πολύ σωστά αναφέρθηκε σε καφενειακό πάνελ, ο Ομπράντοβιτς επέλεξε να ήττηθεί στον συγκεκριμένο αγώνα, για να παραμείνει ο Γιαννάκης στην τεχνική γηγεσία των ερυθρόλευκων. Ας σοβαρευτούμε. Παρά το γεγονός ότι οι ομάδες δεν είναι έτοιμες και δεν έχουν βρει αικόμη τους αυτοματισμούς τους, το ντέρμπι είχε αγωνιστικό ενδιαφέρον. Οι δυο ομάδες προσπάθησαν να επιβάλουν το ρυθμό τους (χωρίς επιτυχία), δεν είχαν μεγάλες διαφορές, όμως οι ερυθρόλευκοι είχαν καθαρότερο μυαλό και καλύτερες επιλογές από τους αντιπάλους τους, εκμεταλλεύτηκαν την έδρα τους, έβαλαν τα κρίσιμα σουτ και έφτασαν στη νίκη. Ενα αικόμη στοιχείο που πρέπει να κρατήσουμε είναι ότι ο Ολυμπιακός δείχνει ενισχυμένος και με περισσότερες λύσεις σε σχέση με πέρα, γεγονός που ενδέχεται να δώσει μεγαλύτερο ενδιαφέρον στη μάχη του τίτλου. Βεβαίως, όσο ο Γιαννάκης παραμένει προπονητής, οι πράσινοι έχουν ένα πολύ σημαντικό πλεονέκτημα, αφού με δεδομένη την «ισοπαλία» στο έμψυχο υλικό των ομάδων η εμπειρία και οι ικανότητες του Ομπράντοβιτς γέρνουν την πλάστιγγα προς τη μεριά του Παναθηναϊκού.

Αντίθετοι είναι τα δεδομένα στο ποδόσφαιρο. Οι πράσινοι διαθέτουν καλύτερο ρόστερ και σε συνδυασμό με τους τραυματισμούς που ταλαιπώνουν τους ερυθρόλευκους θα έπρεπε να «καθαρίσουν» το ντέρμπι και να μπουν καβάλα στ' άλογο. Όμως, η αναπαρξία και η ανικανότητα του προπονητή τους τους υποχρέωσε να φύγουν με

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

σκυμμένο κεφάλι

από το γήπεδο. Σ' ένα ακόμη κρίσιμο παιχνίδι ο Τεν Κάτε επέλεξε τις αλχημίες και ένα αλλοπρόσαλλο αγωνιστικό σχήμα, αντί για το κλασικό σύστημα με το οποίο αγωνίζεται συνήθως ο Παναθηναϊκός. Κανένας δεν κατάλαβε την αρχική ενδεκάδα, ενώ αικόμη πιο εγκληματικές ήταν οι αιλαγές του στο δεύτερο ημίχρονο. Οι πράσινοι δεν μπήκαν ποτέ στο παιχνίδι και ο Ζίκο (προπονητική μετριότητα) κατάφερε να εδραιώσει τη θέση του στον ερυθρόλευκο πάγκο. Το παιχνίδι δεν αντέχει σε κριτική, αφού στο πρώτο ημίχρονο οι δυο ομάδες έπαιζαν κάτι σαν ποδόσφαιρο και μόνο το γκολ στις καθυστέρησεις μας «έξυπνησε», ενώ στο δεύτερο οι ερυθρόλευκοι αποδέχθησαν την αρχική επίθεση της Σερβίας όσο και στην Ελλάδα οι άνθρωποι της ΟΥΕΦΑ «έπεσαν σε τοίχο» και απειλήθηκαν να μη συνεχίσουν τις έρευνες.

Τα καλά λόγια για τη χώρα μας συνεχίστηκαν. Αναφέρθηκε καταρχήν στην περίφημη «κλίκα της Θεσσαλονίκης», που κινούσε τα νήματα για πολλά χρόνια, ήταν πανίσχυρη γιατί είχε δικτύωση με τον κόσμο της πολιτικής και έστηγε παιχνίδια με τη Βοήθεια της κροατικής μαρίας, με το ποσοστό επιτυχίας να ανέρχεται στο 90% (το σκάνδαλο είχε αποκαλυφθεί πριν 4 χρόνια στο Βερολίνο). Δεν έμεινε όμως μόνο στο παρελθόν. Σύμφωνα με τον ελβετό ανακριτή, από την αρχή του 2009 μέχρι σήμερα μόνο στη δεύτερη κατηγορία του ελληνικού πρωταθλήματος θεωρείται βέβαιο ότι έχουν στηρίξει σχέδιο δυο ντουζίνες αγώνες, με έντεκα ύποπτες ομάδες (μια αναφέρεται σε πέντε αγώνες). Εκλεισε με την εξής απάκια: «Άρκει να παρατηρήσουμε μερικά από τα αφεντικά ελληνικών ομάδων και τίποτε δεν μπορεί να μας εκπλήξει».

Αν και τα συγκεκριμένα στοιχεία ήταν ανεπισήμως γνωστά από τις αρχές του καλοκαιριού (υπήρχε σχετική αναφορά σε πολιότερο φύλλο της «Κ») και επίσημα πριν από τον αγώνα μπαράζ με την Ουκρανία, όταν δόθηκε από την ΟΥΕΦΑ στον πρόεδρο της ΕΠΟ Σοφοκλή Πιλάριο ο σχετικός φάκελος, δεν έχει επέμβει ακόμη ο εισαγγελέας. Στις 25 Νοέμβρη, ο πρόεδρος της ΕΠΟ δήλωσε ότι θα προτείνει στην Πολιτεία να δημιουργηθεί μια ανεξάρτητη αρχή για να ασχοληθεί με τα στημένα και όπι σκέπτεται πολύ σοβαρά μετά την κλήρωση των ομίλων του Μουντιάλ (χτες) να κάνει μια ενέργεια για την αντιμετώπιση του φαινομένου αυτού. Την επόμενη μέρα

Αν και η χώρα μας δεν αναφέρεται στα στοιχεία που έδωσε ο γερμανός εισαγγελέας, στην ΟΥΕΦΑ έχουμε την τιμητική μας. Στο περιθώριο της συνέντευξης Τύπου για τους στημένους αγώνες, ο ειδικός ανακριτής της ΟΥΕΦΑ Πέτερ Λιμάχερ μιλησε στη γερμανική εφημερίδα «Sued-

KONTIA

ZAK ONTIAP

Προφήτης

Ακούστηκαν πολλά για την τελευταία ταινία του Ζακ Οντιάρ. Αποκλιήθηκε μέχρι και η τελεια ταινία. Φυσικά, όλα αυτά είναι υπερβολές. Για τον απλό λόγο, ότι είναι εξαιρετικά σπάνιο για έναν οποιονδήποτε καλλιτέχνη να καθιερωθεί ως αληθινός δημιουργός χωρίς να διαθέτει, πέρα από το ταλέντο, ένα τεράστιο και πολύμορφο background και κυρίως τη γνώση και συνειδηση των μεγάλων αντιθέσεων του σύγχρονου κόσμου.

Ολες οι ταινίες του Οντιάρ συνηγορούν υπέρ μιας μετριότητας. Τουλάχιστον ο φίλος του Ματίε Κασοβίτς κατάφερε να κάνει (έστω και τυχαία) ένα αριστούργημα, το «Μίσος». Κι αν θέλουμε να μιλήσουμε για οξύ κοινωνικό σχόλιο, το «Μίσος» είναι πλέον ταινία αναφοράς. Όμως από τον Οντιάρ λείπει ακριβώς αυτό: το βαθύ, το οξύ κοινωνικό σχόλιο, που ασφαλώς δεν χρειάζεται να είναι ούτε διδακτικό αλλά ούτε και προσηγματικό, όπως συμβαίνει στο «Προφήτη».

Εδώ ο νεαρός άραβας Μαλίκ, τυπικός εκπρόσωπος των παρισινών γκέτο, καταλήγει στη φυλακή μετά από μια συμπλοκή με μπάτσους και μεταμορφώνεται σταδιακά σ' έναν εξπέρι του εγκλήματος. Η έμφαση δίνεται σ' αυτή ακριβώς τη μεταμόρφωση, την αναρρίχηση στην ιεραρχία του υπόκοσμου. Κι αν έχουμε δει ανάλογες ταινίες! Που ακριβώς γ' αυτό έγιναν τυπικά δείγματα του mainstream σινεμά, ακόμα και όταν πρόβαλαν την ταπεινή καταγωγή του περιθωριακού ήρωά τους.

Φυσικά, θα ήταν λάθος να αγνοήσουμε τις αρετές του «Προφήτη», όσο αδύναμο κι αν είναι το κοινωνικό του σχόλιο. Καταρχήν πρόκειται για μια ταινία υψηλής αισθητικής. Επειτα, οι έννοιες του καλού και του κακού αποδίδονται με όλη τη σχετικότητα που έχουν. Ο κεντρικός ήρωας, προερχόμενος από τα έγκατα αυτής της κοινωνίας, παραπάνει συνεχώς ανάμεσα σ' ένα ζωώδες ένστικτο επιβίωσης και την ανάγκη να αισθανθεί πραγματικός άνθρωπος, ν' αγαπήσει, να χαρεί τη φύση, τη ζωή. Όμως, στην πραγματικότητα αυτή η κοινωνία δεν του έχει αφήσει καμία επιλογή, παρά μόνο το μίσος και το έγκλημα. Επιπλέον, η ζοφερή κατάσταση των φυλακών, η διαφθορά, οι εξαναγκασμοί, η κυριαρχία του υπόκοσμου, αποτυπώνονται με εξαιρετικό ρεαλισμό.

ΣΤΙΒΕΝ ΣΟΝΤΕΜΠΕΡΓΚ

Συνοδός πολυτελείας

Αν ένα πράγμα περιγράφει καλά ο Σόντεμπεργκ στις ταινίες του, αυτό είναι οι κομπίνες των πολυεθνικών, η δαιδαλώδης λειτουργία τους, η απληστία των ανώτερων στελέχων τους, η άσβεστη δύψιλη για κέρδη. Βέβαια, η κριτική του συστήματος φτάνει μόνο μέχρι μια κυνική προσέγγιση, στην οποία ο εν λόγω σκηνοθέτης είναι καλός. Εξάλλου, στον καπιταλισμό καινείς δεν απαγόρευε σε κανένα να μιλά όσο θελει και να κριτικάρει ανελέητα ό,τι θέλει. Αρκεί να μη λέει τι πρέπει να γίνει

Δεκέμβρης: δεν υπάρχει επέτειος, υπάρχει αίτιος (Νώντα, σε περιμένει...)

Ασφαλιστικό: τα πάντα όλα και τα κοάλα τίποτα (οι ρόλοι πάντα και κοάλα διακριτοί)

... και σας γαμώ τα λύκεια

Εκρηκτική η κοινωνική κατάσταση

Κοπεγχάγη (Κομπνχάουν): Conference of the Parties=Cop=μπάτσος

Αυτοί που μας αφαιρούν το δικαίωμα στη δουλειά, θέλουν να

Το πετρωμένο φυγείν αδύνατο...

◆ Πολύ τον φοβούνται το Δεκέμβρη: τι με το συμβολικότατο (;) «απόφαση δίκης ΕΛΑ» στις 3 Δεκέμβρη, τι με εκπομπές και δημοσιεύματα (παραθέτουμε μερικά δείγματα: 2 Δεκέμβρη, ΕΤ3, εκπομπή για το σύγχρονο μηδενισμό, «αφιερώματα» στα πιο διαφορετικά έντυπα, ενδεικτικά – «The Athens review of Books», τεύχος 2, FAQ, τεύχος 79, Ελευθεροτυπία, 29-11-09 και άλλα πλείστα όσα). Εννοείται πως η «ανάλυση» ποικιλεύει από γιαλαντζί έως χριστιανιζέ...

◆ Ε, όχι 12-17 ευρώ το εισιτήριο για την ταινία του (λαϊκού) ήρωα Καραγκιόζη (ρε, Χατζαβάτηδες).

◆ Επειδή θα ακουστούν πάλι μακακίες για την βιβλιοπαραγωγή της Ελλάδας, οι γελοίοι – και γλοιώδεις – τύποι που επαίρονται για τον αριθμό 9.758 (αριθμός εκδοθέντων τίτλων το 2008, σύμφωνα με στοιχεία του EKEΒΙ) θα πρέπει να αναφέρουν και το όνομα Publibook, όπερ έστι: «Έχετε γράψει κάτι; Σας το εκδίουμε! Με 449 ευρώ συμμετοχή στα έξιδα έκδοσης, μπορείτε να δημοσιεύσετε το χειρόγραφό σας και να αποκτήσετε έναν πολύτιμο συνεργάτη σε κάθε σταδίο παραγωγής του βιβλίου σας».

◆ Ενδιαφέρον στην Κοπεγχάγη: Χρηματιστήριο ρύπων – όσοι ρυπαίνουν πάνω από τα θεσμοθετημένα όρια του πρωτοκόλλου του Κιότο αναγκάζονται να αγοράσουν δικαιώματα ή χρηματιστηριακές μονάδες εκπομπών

για να συνεχίσουν τη λειτουργία τους. Επίσης μονάδες με μικρές εκπομπές ρύπων πτωλούν στο χρηματιστήριο το υπόλοιπό τους σε τιμές που διαμορφώνονται από την αγορά. Με άλλα λόγια, πλερώνουν (αν...) και ρυπαίνουν κατά το δοκούν.

◆ Σαφώς και η P. Roodantra έχει «φωνή»: αρκεί να δηλώσει απόστροφή προς το «οσβιετικό κομιουνισμό» – σ' ένα τουσύβαλι η ΕΣΣΔ και η – από τα μέσα του πενήντα και μετά – Ρωσία...

◆ Λοιπόν, η Βοιωτία είναι – φαίνεται – η πλέον προνομιούχος περιοχή της Ελλάδας: πρώτη στο μεριδίο ΑΕΠ, έβγαλε και αρχεπίσκοπο, μιλάμε για... ανεβασμένα πράματα, δικέ μου.

◆ Οποια σελίδα κι αν γυρίσεις θα βρεις την – ρίχτε μου αυγά να γάνω – Σ.Τ.

◆ Προς αυγορίχτες: τα αυγά κοστίζουν, μια σακούλα σκατά είναι πιο... σικ.

◆ Κατακούτελα το μάρμαρο της ανάκαμψης (Αου!).

◆ Είσαι σκέτη χλύκα, μωρό μου...

◆ Τι συμπάθεια κι αυτή (της ΑΥΓΗΣ προς την κ. Μπιρμπιλή)...

◆ Ο πρόεδρος Τσίπρας εμβολιάστηκε αλλά ο ίδιος της διάσπασης συνεχίζει να υπάρχει.

◆ Μπορεί η κ. Αρφοδίτη να εμφανίζεται ως ενάρετη (αυτό σημαίνει το επίθετό της) αλλά η Κόντρα είναι πιο shahid al idibah (=παρατηρητική).

◆ Αριστερά αναχώματα, ανασυνθέσεις, επανασυγκλήσεις και τα τοιαύτα: εν μέσω κινημάτων νοούν – μόνο τότε.

◆ Σκοτεζίκο ντους: το θέμα είναι ποιος σηκώνει τη... φούστα...

◆ Μολυσμένο ηλιελαϊ, αχλάδια κάργα φυτοφάρμακο: οι παπαγαλιέρες (έντυπες και τηλεοπτικές) δε γνωρίζουν για το έγκλημα.

◆ Οταν αντιπαραθέτεις την (υποτιθέμενη προς το παρόν) εργατική αντεπίθεση στην επίθεση στο Α.Τ. Αγ. Παρασκευής (φτου κακά και μακριά), προφανώς «Ξεχνάσ» το ζήτημα της βίας και αντιβίας (Ε. Πάλη, Νοέμβριος 2009).

◆ «Η φετινή παράσταση αναφέρεται στο θέμα "εθνική συμφιλίωση". Ετσι αποφάσισε ο ταχυδακτυλουργός, ενήμερος ίσως και της διαθεσμότητας των θεατών... Η ιστορική συγκυρία της

εποχής και η περιρρέουσα απρόσφαιρα που γέννησε έκανε την ταινία απαραίτητο συμπλήρωμα της ιστορικής λείασης των γεγονότων. Μάλιστα, η επιλογή από το σκηνοθέτη της φόρμας του μελοδράματος, οδηγούσε στο νέο εθνικό σκοπό μέσω της εύκολης συγκίνησης. Εκείνο που έμενε στο θεατή ήταν η συμπάθεια προς τους αριστερούς που, μέσα από τους απηνείς διωγμούς του μετεμφυλιακού κράτους πήραν τη διάσταση του μάρτυρα – και κοίτα ρε παιδί μου, δεν φταίγανε οι άνθρωποι, μπλέανε. Κι ήταν τόσο καλοί άνθρωποι, άγιοι που μαρτύρησαν στο βωμό της συγκυρίας. Κρίμα, κρίμα... Παρά την προσφήτη στην πραγματική αλληλουχία των γεγονότων και παρά την προσπάθεια της σκηνογραφίας και της ενδυματολογίας να αναπαρασταθεί όσο το δυνατόν πιο πιστή η συνθήκη του μετώπου, εκείνο που με έμφαση απουσιάζει είναι η ιδεολογία των δύο πλευρών. Σύμφωνοι, δεν πολεμούσαν οι καλοί τους κακούς. Κάποιοι πολεμούσαν κάποιους άλλους, όμως. Ποιοι ήταν οι μεν, ποιοι οι δε; Οι στρατιώτες, πρόσωπα χωρίς υλικότητα, καρτούν της δράσης ανά πάσα στήμη... που απλώς πολεμάνε. Θα λέγει κανείς ότι είναι άγιοι. Είσουν άγιοι είναι κι οι αντίπολοί τους. Εστω κι αν πολεμούν στο όνομα της Ρωσίας... παραμένουν άγιοι, επαναστάτες χωρίς αιτία». (Η. Κανέλλης, «Για την ταινία του Π. Βούλγαρη Ψυχή Βαθιώ», The Athens Review of Books, τεύχος 1, Νοέμβριος '09).

Βασιλης

εποχής και η περιρρέουσα απρόσφαιρα που γέννησε έκανε την ταινία απαραίτητο συμπλήρωμα της ιστορικής λείασης των γεγονότων. Μάλιστα, η επιλογή από το σκηνοθέτη της φόρμας του μελοδράματος, οδηγούσε στο νέο εθνικό σκοπό μέσω της εύκολης συγκίνησης. Εκείνο που έμενε στο θεατή ήταν η συμπάθεια προς τους αριστερούς που, μέσα από τους απηνείς διωγμούς του μετεμφυλιακού κράτους πήραν τη διάσταση του μάρτυρα – και κοίτα ρε παιδί μου, δεν φταίγανε οι άνθρωποι, μπλέανε. Κι ήταν τόσο καλοί άνθρωποι, άγιοι που μαρτύρησαν στο βωμό της συγκυρίας. Κρίμα, κρίμα... Παρά την προσφήτη στην πραγματική αλληλουχία των γεγονότων και παρά την προσπάθεια της σκηνογραφίας και της ενδυματολογίας να αναπαρασταθεί όσο το δυνατόν πιο πιστή η συνθήκη του μετώπου, εκείνο που με έμφαση απουσιάζει είναι η ιδεολογία των δύο πλευρών. Σύμφωνοι, δεν πολεμούσαν οι καλοί τους κακούς. Κάποιοι πολεμούσαν κάποιους άλλους, όμως. Ποιοι ήταν οι μεν, ποιοι οι δε; Οι στρατιώτες, πρόσωπα χωρίς υλικότητα, καρτούν της δράσης ανά πάσα στήμη... που απλώς πολεμάνε. Θα λέγει κανείς ότι είναι άγιοι. Είσουν άγιοι είναι κι οι αντίπολοί τους. Εστω κι αν πολεμούν στο όνομα της Ρωσίας... παραμένουν άγιοι, επαναστάτες χωρίς αιτία». (Η. Κανέλλης, «Για την ταινία του Π. Βούλγαρη Ψυχή Βαθιώ», The Athens Review of Books, τεύχος 1, Νοέμβριος '09).

◆ Πες το δυνατά, φώναξέ το μάγκα: Είμαι προλετάριος και σας γαμώ τα φράγκα (αφίσα στο Πάντειο)

Ο ποιητής είναι εμπνευσμένος, αλλά τι ακριβώς θέλει να πει; Διότι ολίγον σε... Νίκο Ξανθόπουλο και γενικότερα σε ελληνικό κινηματογράφο των δεκαετιών του '60 και του '70 φέρνει το σύνθημα. Τότε που ο ελληνικός λαός ταΐζόταν με την κουλτούρα των «πτωχών πλην τημών» πατιδών του λαού, που απλώς πρέπει να τρέφονται με την... τιμιότητά τους, αδιαφορώντας για τα κελεύσματα της... επαράτου κομμουνιστοσυμμορικής αριστεράς, που έλεγαν ότι ο πλούτος παράγεται απ' αυτούς που εργάζονται και αυτοί πρέπει να τον πάρουν, απαλλοτριώνοντας επαναστατικά τους εκμεταλλευτές. Ο προλετάριος πρέπει να είναι περήφανος για την ταξική του θέση. Ομως, η συνείδηση του προλετάριου γίνεται ταξική μόνο όταν φύγει από την ηθικολογική περιφρόνηση των φρογκάτων και εξελίχτει σε συνείδηση της ανάγκης να τσακιστεί το σύστημά τους, για να απολλοτριωθεί υπέρ της εργαζόμενης κοινωνίας ο πλούτος που κατέχουν.

◆ Άσε το myspace και φύρεσε fullface (σύνθημα στο TEI Πειραιά)

◆ Οσο η δημοκρατία φορά προσωπείο εμείς θα φοράμε κουκούλες (σύνθημα στη Σταδίου)

Στην ίδια ενότητα τα δύο συνθήματα, αν και γραμμένα σε διαφορετικά μέρη και μάλλον από διαφορετικούς ανθρώπους. Βλέποντάς τα σε μια πρώτη ανάγνωση δεν έχουμε καμιά αντίρρηση. Ξέρετε τι μας ανησυχεί, όμως; Η εμμονή στο μέσο και όχι στο σκοπό. Η εργαλειοποίηση της πολιτικής πλήρης. Ενας κακός νοούμενος αβανγκαρντισμός, που οδηγεί στην απόσταση από τις πλατιές εργαζόμενες και νεολαίστικες μάζες. Σαν να υπάρχουν κάποιοι «εκλεκτοί» και όλοι οι υπόλοιποι αποτελούν μια «υποταγμένη μάζα».

◆ Άλλαζουμε το σύστημα, όχι το κλίμα – Συλλαλητήριο στο Σύνταγμα 12 Δεκεμβρίου 12:00 – Δράσεις για την κλιματική αλλαγή

Ηιστορία επαναλαμβάνεται και δεν είναι φάρσα. Πέρυσι τέτοια εποχή η κυβέρνηση της ΝΔ κατήρτιζε έναν κρατικό προϋπολογισμό, τον οποίο λίγο αργότερα ψήφιζε στη Βουλή. Το Γενάρη του άλλαξε τα φώτα, με το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης. Τον Ιούνινη του ξανάλλαξε τα φώτα. Και βέβαια, αυτό που τελικά θα πραγματοποιηθεί δεν θα έχει καμιά σχέση με αυτό που ψήφισε η Βουλή. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ κατήρτισε ένα

πει να περιλαμβάνει κυρίως διαφθωτικές μεταρρυθμίσεις (μόνιμα μέτρα) και ενδεχομένως να χρειαστεί κατάρτιση ενός συμπληρωματικού προϋπολογισμού. Αναφέρθηκε, επίσης, σε φορολογικές μεταρρυθμίσεις, σε μεταρρυθμίσεις που να αφορούν τις δημόσιες δαπάνες και το ασφαλιστικό σύστημα, καθώς και σε βελτίωση του δημόσιου τομέα. Ξέρουμε πολύ καλά τι σημαίνουν όλ' αυτά. Σημαίνουν μεγαλύτερη φορολογική επιβάρυνση των μισθωτών

σταντίνου δεν είπε κουβέντα. Οχι μόνο δεν εξέφρασε την παραμικρή αντίρρηση στα δύσα ανακοίνωσαν οι κοινοτικοί αξιωματούχοι, αλλά καμάρωσε σαν γύρτικο σκεπάρνι, διότι –όπως έλεγε και ξαναελεγε– «άλλαξε το κλίμα στις Βρυξέλλες!» Ήταν κακό, λόγω της αναξιοπιστίας της προηγούμενης κυβέρνησης, και έγινε καλό, λόγω των θετικών δειγμάτων γραφής που έχει δειξει η νέα κυβέρνηση! Δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε τι σημαίνει «θετικά δείγμα-

4χρονη σκληρή λιτότητα με αντεργατικές ανατροπές

Χοακίν Αλμούνια: <Τόσο εμείς όσο και η κυβέρνηση γνωρίζουμε ότι η Ελλάδα χρειάζεται πρόσθετα μέτρα>

προσχέδιο προϋπολογισμού και μέσα σε 20 μέρες άλλαξε βασικά μεγέθη του. Αφαίρεσε άλλα 640 εκατ. ευρώ από τις δαπάνες. Μείωσε σε 2,8% από 3,5% την αύξηση του κονδυλίου για μισθούς και συντάξεις. Μείωσε τις δαπάνες Ασφαλίσης κατά 9,7%, ενώ στο προσχέδιο πρόβλεπε μείωση κατά 8,4%. Αυτόν τον προϋπολογισμό θα ψηφίσει με θερμά χειροκροτήματα ο κυβερνητικός λόχος σε λήγες μέρες. Το Γενάρη, όμως, θα τον αλλάξουν. Και τον Ιούνι θα τον ξαναλάξουν! Μέχρι το τέλος του χρόνου, θα του έχει αλλάξει τα φώτα, όπως και η προηγούμενη κυβέρνηση.

Ο Αλμούνια το είπε, συνοδεύοντας τη δήλωσή του μένα σαρδόνιο χαμόγελο: **Η ελληνική κυβέρνηση είχε πολύ λίγο χρόνο στη διάθεσή της για να πάρει μέτρα και αυτός είναι ο βασικός λόγος που το ελλειμμα θα μειωθεί μόνο στο επόπεδο του 9,1% του ΑΕΠ το 2010. Συνεπώς, είναι λογικό ότι θα χρειαστούν πρόσθετα μέτρα. «Τόσο εμείς όσο και η κυβέρνηση γνωρίζουμε ότι η Ελλάδα χρειάζεται πρόσθετα μέτρα», συμπλήρωσε με νόημα. Την προηγούμενη μέρα, ο Γιούνκερ, σε ρόλο τεθλιμένου συγγενή, συνέστησε στον ελληνικό λαό... υπομονή και κουράγιο, γιατί τα μέτρα θα είναι πραγματικά σκληρά!**

Ο Αλμούνια δεν δίστασε να αναφερθεί και με περισσότερες λεπτομέρειες στα «πρόσθετα μέτρα», αναφέροντας ότι το Επικαιροποιημένο Πρόγραμμα Σταθερότητας πρέ-

στρωμάτων που έχουν μόνιμη εργασία και σχετικά καλύτερες αποδοχές, μόνιμες αντιασφαλιστικές ανατροπές, δραστική μείωση της απασχόλησης στο δημόσιο και «γενιαίο» χτύπημα στους μισθούς των δημόσιων υπαλλήλων. Και γιατί να μην τα πει τόσο «χύμα και τσουβολάτα» ο Αλμούνια, όταν από το Γενάρη αυτός θα είναι ο υπέρτατος ελεγκτής της ελληνικής οικονομίας;

Για όλ' αυτά ο Παπακων-

τα γραφής» όταν αναφέρεσαι στο πολιτικο-τεχνοκρατικό επιπελείο των Βρυξελλών, που είναι επιφορτισμένο με το καθήκον να εξασφαλίζει την επικράτηση της βαρβαρότητας στην επικράτεια της Ευρωπαλανδης.

Ο Παπακωνσταντίνου δήλωσε ότι το αναθεωρημένο Πρόγραμμα Σταθερότητας θα πάρει στη Βουλή στα μέσα Γενάρη και θα συζητηθεί στις Βρυξέλλες στα τέλη του ίδιου μήνα. «Από τώρα μέχρι τότε,

λειμμα κάτω από το 3%. Η κυβέρνηση έχει 4 χρόνια και οι Βρυξέλλες μιλούν για 3. Στην προγραμματικότητα, η κυβέρνηση διαπραγματεύεται το 2+2 ή το 3+1. Δηλαδή, ένα οριχικό χρονικό διάστημα και ένα συμπληρωματικό, μετά από αυστηρό έλεγχο που θα κάνει η Κομισιόν. Μιλώντας στο Mega ο Παπακωνσταντίνου είπε πως η Ιρλανδία πάρει 4 χρόνια, όμως η Ελλάδα θεωρείται αναξιόπιστη και της δίνουν 3. «Είναι πιθανόν να μας δοθεί ένα μικρότερο χρονικό διάστημα, έτοις ώστε να υπάρξει επανεξέταση. Σε κάθε περίπτωση, εφόσον εμείς θα είμαστε στην περίφημη 104.9 κατάσταση, με βάση τις κοινοτικές οδηγίες, θα έχουμε ένα τριμηνιαίο έλεγχο της προσδου μας από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Άρα θα είμαστε, έτοις κι αλλιώς, υπό στενή επιτήρηση», είπε στο Mega ο Παπακωνσταντίνου, αποκαλύπτοντας την κρυφή χαρά της κυβέρνησης.

Οπως ακριβώς οι Καραμανλής-Αλογοσκούφης είχαν επιδιώξει τη «στενή επιτήρηση» το 2005, έτοις την επιδιώκουν τώρα οι Παπανδρέου-Παπακωνσταντίνου. Γιατί αυτό το καθεστώς χρησιμοποιείται από τις κυβερνήσεις σαν άλλοθι. Λένε στους εργαζόμενους: «Εμείς δε θέλουμε σκληρή λιτότητα και το παλεύουμε, όμως οι Βρυξέλλες είναι ανένδοτες και αν δε θέλουμε να πληρώσουμε ακριβά, πρέπει να προσαρμοστούμε στις απαιτήσεις τους».

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγρούπολες 65-τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητακέτελο 1 και Εργατία, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διεύθυντης: ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αρ. Ανησ 24 - Αιγαλεο

εμείς θα βρισκόμαστε με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή σε μια ανοιχτή διαβούλευση, για να μπορέσει να περάσει το σχέδιο, είπε στο δελτίο ειδήσεων του Mega, λες και πρόκειται να κάνει καμιά σκληρή διαπραγμάτευση ή λες και υπάρχει καμιά κόντρα ανάμεσα στην ελληνική κυβέρνηση και το επιπτελείο των Βρυξελλών. Το μόνο που διαπραγματεύεται η κυβέρνηση Παπανδρέου είναι ο χρόνος που θα δοθεί στην «στενή επιτήρηση», ώστε να επανέλθει το έλ-

Παγίδα

Συνεχίζοντας όσα γράφαμε την προηγούμενη βδομάδα, εστιάζουμε στην απαντητική επιστολή της ΓΣΕΕ προς τον υπουργό Εργασίας, με την οποία ανακοίνωσε επίσημα τη συμμετοχή της στον «κοινωνικό διάλογο» για το Ασφαλιστικό.

Από την αρχή ακόμα η ΓΣΕΕ μιλάει για «εξεύρεση λύσεων οι οποίες θα κατοχυρώνουν τη βιωσιμότητα ταυτόχρονα με την κοινωνική αποτελεσματικότητα του συστήματος». Η βιωσιμότητα είναι μια έννοια λογιστική, ενώ η κοινωνική αποτελεσματικότητα είναι η «πολιτική ορθή» έκφραση γι' αυτό που ονομάζουμε ταξικές ανάγκες. Πώς μπορεί να συνταιρίσει κανές αυτά τα δύο; Τι γίνεται όταν ο λογιστική ισορροπία του συστήματος έρχεται σε αντίθεση με τις ταξικές ανάγκες; Οταν τα βάζεις στην ίδια μοίρα, τότε σημαίνει ότι είσαι έτοιμος να αναζητήσεις «συνθέσεις» που θα εξυπρετούν και τα δύο.

Πιο κάτω η ΓΣΕΕ υποστηρίζει ότι «έχει ολοκληρωμένες και μελέτες και προτάσεις», τις οποίες είναι έτοιμη να τις θέσει «στη βάσανο της επιστημονικής επαλήθευσης αλλά και του διαλόγου καθώς το Σύστημα Κοινωνικής Ασφαλιστικής, ενώ επιβαρύνει τα Δημόσια Οικονομικά δεν πρέπει ν' αντιμετωπισθεί ως τέτοιας φύσης ζήτημα αλλά πρωτίστως ως κοινωνικό και πολιτικό». Η καδική φράση εδώ είναι πως η Ασφάλιση «επιβαρύνει τα δημόσια οικονομικά!» Η ΓΣΕΕ, βέβαια, δεν θέλει να αντιμετωπιστεί υπ' αυτό το πρίσμα, αλλά δεν αποκλείει τη συζήτηση. Διότι –όπως έλεγε και ο μακαρίτης Ανδρ. Παπανδρέου – όλο το επιθυμητό και άλλο το εφικτό. Και η ίδια η ΓΣΕΕ έχει δώσει δείγματα ρεαλιστικής προσέγγισης. Για παράδειγμα, έχει πετάξει στα σκουπίδια τις παλιές διακριτικές της για κατάργηση των δύο πρώτων αντιασφαλιστικών νόμων (επί κυβέρνησης Μπισσοτάκη). Αποδέχεται πλέον και την αύξηση των ορίων πλικίας και το χωρισμό των εργαζόμενων σε παλιούς και νέους και την εξίσωση των ορίων ανδρών-γυναικών και τη μείωση των συντάξεων. Αποδέχτηκε, επίσης, το 2002 να σβηστούν από τα τεφτέρια της Ασφάλισης όλα τα κλεμμένα αποθεματικά, λες και πρόκειται για περιουσία που κληρονόμησαν από τους πατέραδες τους οι εργατοπατέρες.

Για ποιο λόγο έγιναν όλες αυτές οι ανατροπές; Επειδή τα «δημόσια οικονομικά» δεν άντεχαν άλλη επιβάρυνση. Υπάρχουν, βέβαια, και τα «διδικτικά οικονομικά», τα οικονομικά των καπιταλιστών, όμως αυτά θεωρούνται ιερά και απαραβίαστα. Ενα δόγμα ισχύει και είναι σεβαστό από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία: οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις είναι φορείς ανάπτυξης και δεν πρέπει να επιβαρύνονται με άμεσο ή έμμεσο εργατικό «κόστος»!</p